

แบบประเมินบทความ/งานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ชื่อบทความ (ภาษาไทย) : สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจ้งโก มิตรรภาพที่ 157

(ภาษาอังกฤษ) : Conditions of Problems And Approaches for Implementing the Student Assistance Scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157School.

หัวข้อการพิจารณา

หัวข้อ	คะแนนประเมิน					ข้อแก้ไข / ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1. บทคัดย่อ				✓		ปรับบทคัดย่อใหม่ให้กระชับ ไม่เกิน 300 คำ
2. Abstract				✓		
3. บทนำ			✓			ปรับใหม่ให้เหลือ 1-2 หน้า
4. วัตถุประสงค์การวิจัย/การศึกษา				✓		
5. วิธีการวิจัย/วิธีการศึกษา			✓			ปรับใหม่ให้กระชับ ไม่ใช้ยกบทที่ 3 มาวาง
6. ผลการวิจัย/ผลการศึกษา			✓			ปรับนำเสนอเฉพาะผลการวิจัยที่สำคัญและตอบวัตถุประสงค์เท่านั้น ตารางสถิติบางตารางไม่ต้องนำเสนอ ไม่ใช้ยกบทที่ 4 มาวาง
7. สรุปผลการวิจัย/สรุปผลการศึกษา				✓		
8. อภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ			✓			ปรับใหม่ให้กระชับ ไม่ใช้ยกบทที่ 5 มาวาง
9. เอกสารอ้างอิง				✓		หากมีการปรับลดจำนวนหน้าบทความลง ให้ผู้วิจัยอ้างอิงเฉพาะที่ปรากฏในบทความ
10. ความใหม่และคุณค่าทางวิชาการ				✓		การเขียนบทความวิจัย ต้องไม่เกิน 10 หน้า/ ต้องปรับบทความใหม่ทั้งหมดให้กระชับ ไม่ใช้ยกบทที่ 3 บทที่ 4 และบทที่ 5 มาวางในบทความ

(อาจมีเอกสารแนบหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม - ถ้ามี)

0-48

สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

นางสมศรี รัตนศรี

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 2

Email: somsri.rattanasri11@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 2) เปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 และ 3) ศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะ ในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ปีการศึกษา 2562 ในการวิจัยครั้งนี้ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 220 คน จาก ~~จากภาคบริหารโรงเรียน~~ ^{จากภาคบริหารโรงเรียน} จำแนกเป็นคณะครู จำนวน 12 คน คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 6 คน ผู้ปกครอง จำนวน 101 คน และนักเรียน จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 4 ฉบับเกี่ยวกับการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ใน 5 ด้าน มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.707, 0.702, 0.798 และ 0.732 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one way ANOVA) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ตามวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's method)

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งต่อ

2. การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพ 157 ตามทัศนะของคณะครูกับผู้บริหาร คณะกรรมการสถานศึกษากับผู้บริหารและผู้ปกครอง และนักเรียน ผู้ปกครองกับนักเรียน มีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ปัญหา ได้แก่ 1) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โรงเรียนควรออกเยี่ยมบ้านนักเรียนให้ครบทุกคนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง มีการจัดเก็บข้อมูลนักเรียนในระเบียบสะสมครบถ้วนถูกต้อง เป็นปัจจุบัน มีการประสานกับผู้ปกครองอย่างหลายช่องทาง และเข้าใจสภาพปัญหาและรู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน จัดประชุมผู้ปกครอง คณะครู และนักเรียนเกี่ยวกับการคัดกรองนักเรียน เพื่อ สร้างความเข้าใจแนวทางในการปฏิบัติของโรงเรียน และหาทางช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างเหมาะสม ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวควรมีข้อมูลนักเรียนครอบคลุมทุกด้านและสามารถแบ่งกลุ่มนักเรียนได้ชัดเจน พร้อมทั้งช่วยเหลือดูแลนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาอย่างทั่วถึง รับฟังความคิดเห็นหรือปัญหาต่าง ๆ และมีการประสานงานที่ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียนในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน 3) ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน โรงเรียนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมช่วยเหลือนักเรียนยากจนให้สามารถหารายได้ระหว่างเรียน หรือมีทักษะในการสร้างอาชีพในอนาคตได้อย่างหลากหลาย น่าสนใจ เปิดโอกาสให้คณะกรรมการสถานศึกษาได้เข้าร่วมประชุมผู้ปกครองชั้นเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจในการพัฒนานักเรียนร่วมกันกับโรงเรียน และควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการจัด

ปรับใหม่
กระชับ

- ปรับบทคัดย่อ 10 หน้า
- 12 หน้า บทคัดย่อ 3 และ 4, 5 หน้า บทคัดย่อ

กิจกรรม ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติโดยมีสนับสนุนงบประมาณ จัดหาวัสดุ อุปกรณ์หรือในการดำเนินกิจกรรมตามที่นักเรียนสนใจอย่างเพียงพอ เช่น กิจกรรมชุมนุมต่าง ๆ 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน โรงเรียนควรจัดหาทุนการศึกษา หรือจัดกิจกรรม ช่วยเหลือนักเรียนที่ยากจนหรือด้อยโอกาส ส่งเสริมอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน นักเรียนมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและประสบการณ์ด้านงานอาชีพ มีทักษะกระบวนการคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบบมีส่วนร่วม ของ คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครองนักเรียน และผู้เกี่ยวข้อง เช่นกิจกรรมตลาดนัดพอเพียง กิจกรรมค่ายคุณธรรม เป็นต้น ครูประจำชั้น/ครูแนะแนวควรทำให้นักเรียนรู้สึกไว้วางใจ เข้าถึงปัญหาและช่วยแก้ไขปัญหให้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสมตามสภาพปัญหา มีการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองทุกครั้งที่พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เพื่อหาทางช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาร่วมกัน และ 5) ด้านการส่งต่อนักเรียน คือ โรงเรียนควรแต่งตั้ง คณะกรรมการดำเนินการส่งต่ออย่างชัดเจนทั้งส่งต่อภายในและส่งต่อภายนอก มีการประชุมกับผู้เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานที่จะส่งต่อ เพื่อสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีปัญหาหรือกลุ่มเสี่ยงหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาร่วมกันได้อย่างเหมาะสม และกรณีส่งต่อภายนอกโรงเรียนหรือครูประจำชั้นควรอำนวยความสะดวกในการแก้ไขปัญห ประสานกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่องเพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างเข้าใจ นักเรียน มีการกำกับ ติดตาม ช่วยเหลือนักเรียน ตลอดการดำเนินกิจกรรมในการส่งต่อรวมทั้งติดตามดูแลพฤติกรรมนักเรียนร่วมกับผู้ปกครองหลังการส่งต่อ เพื่อเป็นขวัญ กำลังใจให้แก่นักเรียนจนกว่าจะแก้ไขปัญหได้ สำหรับข้อเสนอแนะครั้งต่อไป คือ 1) ควรพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจ้งโก มีตรภาพที่ 157 ให้ตรงกับสภาพปัญหา เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหให้นักเรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดี อย่างมีประสิทธิภาพ และ 2) ควรมีการศึกษาพัฒนาการบริหารงานอาชีพแบบบูรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อแก้ปัญหาคาราคาเข่งและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน

คำสำคัญ : สภาพปัญหา,แนวทางแก้ปัญหา,ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน,โรงเรียนชุมชนวัดจ้งโกมีตรภาพที่ 157

Conditions of Problems And Approaches for Implementing the Student Assistance Scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 School.

Mrs. Somsri Rattanasri

Lopburi Primary Educational Service Area Office 2

Email: somsri.rattanasri11@gmail.com

Abstract

The objectives of this study were to 1) study the conditions of problems for implementing the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school, 2) compare the perspective of teachers, school committees, parents, and students on the conditions of problems for implementing the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school, and 3) investigate possible approaches and suggestions approaches for implementing the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school. The sample groups were teachers, school committees, parents and students of Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school, academic year 2019. The 220 subjective were based on the Crazy and Morgan tables and classified into a group of 12 teachers, 6 members of the school committee, 101 parents, and 101 students. It was a 5-level estimator questionnaire of 4 issues concerning the implementation of the student support system in 5 aspects. The confidence coefficients were 0.707, 0.702, 0.798 and 0.732. The data were analyzed by finding the percentage, mean, and deviation standard, one-way ANOVA and pairwise comparison according to the Chef's method.

The results indicated that

1) The overall and individual problems for implementing the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school were at a high level. In this case, each element was considered, it was discovered that each had a significant level of issues. The averages for student promotion and development, student preventive and issue resolution, student screening, individual student recognition, and referral were arranged in descending order.

2) The comparison of the perspective of teachers, school committees, parents, and students on the conditions of problems for implementing the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school was a statistically significant difference at the .05 level.

3) The suggestions for approaches are 1) for individual student recognition, all pupils should get regular and consistent home visits from the school. Students are maintained in a comprehensive, accurate, and up-to-date student data collection. There should be many channels of communication with parents and a knowledge of the pupils' difficulties and individual characteristics, 2) for student screening aspect, Meetings between parents, teachers, and students should be arranged to discuss student screening in order to better understand school policies and

identify acceptable approaches to assist students. Class teachers or guidance teachers should have comprehensive student information and the ability to clearly divide students into groups, as well as provide comprehensive care for students who are experiencing difficulties, listen to students' opinions and concerns, and work cooperatively with parents and students to resolve issues, 3) for student promotion and development, schools should plan programs to assist impoverished children in earning a variety of revenue while studying or developing the skills necessary to construct a future job. Schools should provide opportunities for school committee members to attend parent-class meetings in order to develop a shared understanding of student development. Schools should also foster an environment that facilitates activities and encourages students to learn by operating with the support of the budget to acquire materials and equipment or by carrying out activities based on students' interests, such as various gathering activities, 4) for student preventive and issue resolution, Schools should provide scholarships or activities to assist poor or disadvantaged students by promoting careers that allow them to earn income while they study, thereby equipping students with academic knowledge and professional experience, as well as the thinking skills associated with the sufficiency economy philosophy. The school should also promote student participation in development activities led by educational committees, parents, students, and related persons, such as self-sufficiency market activities, moral camp activities, and similar activities. The class teacher or guidance teacher should instill trust in the students, approach and assist them in solving problems appropriately for the problem situation, as well as collaborate with parents whenever a student is observed behaving inappropriately in order to find ways to assist and resolve problems collaboratively and 5) for referral aspect, Schools should establish a clear procedure for internal and external referrals. There will be meetings with connected parties or agencies to foster understanding between parents, students, and students in the issue group or at risk group in order to work collaboratively to discover acceptable solutions to the situation. In the case of referrals outside the school, the school or homeroom teacher should facilitate problem solving and coordinate with parents to continually resolve problems with students by directing, monitoring, and assisting students throughout the sending activities and then continuing to monitor student behavior with parents to encourage students until problems can be resolved. For further suggestions, 1) there should improve the student assistance scheme at Chumchon Wadjongko Mittapap Tee 157 school to be consistent with conditional problems leading to provide better quality of students' life efficiently and 2) there should be an investigate on the development of integrated career management according to the Sufficiency Economy Project to solve the problem of shortages and unwanted behavior for students.

Key words : Conditions of Problems , Approaches for Implementing, Implementing the Student Assistance Scheme , Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157 school

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 1 มาตรา 6 กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข หมวด 4 มาตรา 22 กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียน มีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มาตรา 26 ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา และตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มีเจตนาให้รัฐมีหน้าที่ในการดูแลช่วยเหลือเด็กและครอบครัวให้อยู่ในสภาพที่มีมาตรฐานในการดำรงชีวิตที่ดีได้รับการดูแลให้มีพัฒนาการตามวัย และเด็กทุกคนต้องมีหลักประกันความปลอดภัย ได้รับความคุ้มครองจากผู้เกี่ยวข้อง ทั้งเด็กที่ประสบปัญหาและเด็กที่ไม่ประสบปัญหา ซึ่งระบุไว้ หมวด 2 มาตรา 22 การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ในสถานการณ์ปัจจุบัน โลกได้เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ หมายถึงการที่ผู้คน สินค้า เงินตรา แรงงาน ความรู้ และข่าวสารข้อมูลเดินทางไปทั่วโลกได้อย่างอิสระและรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกมิติทั้งทางสังคม เศรษฐกิจการเมืองและเทคโนโลยี ช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสภาพแวดล้อมที่ประเทศต่าง ๆ มีความเชื่อมโยงกันมากขึ้นเรื่อยๆและระบบการศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวโดยไม่ใช่แค่การปฏิรูปเพียงครั้งคราวแต่ต้องเป็นการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความต้องการของเยาวชน สังคมและตลาดแรงงานทั้งในปัจจุบันและอนาคต การศึกษาจำเป็นต้องมุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมให้เยาวชนมีทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตและสอดคล้องกับสังคมในอนาคต การปรับปรุงระบบการศึกษาและการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตให้กับผู้เรียน มีส่วนสำคัญที่จะทำให้ไทยบรรลุเป้าหมายตาม ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมทั้งจะช่วยเพิ่มศักยภาพ โอกาส และความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจภายในประเทศ และด้วยแนวโน้มการเป็นสังคมผู้สูงอายุและสัดส่วนของประชากรในวัยทำงานที่ลดลงเรื่อยๆทรัพยากรมนุษย์ที่มีทักษะในการดำรงชีวิต คือปัจจัยสำคัญของความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ไทยในอนาคต ดังนั้นคุณภาพของระบบการศึกษา ตลอดจนสมรรถนะ และทักษะของผู้สำเร็จการศึกษา จึงเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาคุณภาพคนไทยในการพัฒนาประเทศในอนาคต ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงต้องเตรียมเยาวชน ให้มีความรู้ มีความสามารถปรับตัว มีคุณลักษณะสำคัญในทักษะการดำรงชีวิตในโลกยุคโลกาภิวัตน์อย่างรู้เท่าทัน มีคุณภาพชีวิตที่ดี เหมาะสม และเพียงพอ และในขณะเดียวกัน สถานศึกษาต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษา และเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาขับเคลื่อนทั้งระบบ จัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี ผู้เรียนมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความกังวลใจเกี่ยวกับข้อมูลสถิติจำนวนนักเรียนที่ประสบความล้มเหลวในการศึกษา ซึ่งในแต่ละปีมีสถิติดังกล่าวจำนวนมาก ที่ประสบความล้มเหลวในการศึกษาซึ่ง สันติสุข สันติศาสนสุข (2552, หน้า 87) ได้ศึกษาสาเหตุดังกล่าว พบว่า นักเรียนที่ประสบความล้มเหลวในการศึกษา ส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาครอบครัว ปัญหาความยากจน มีภาระต้องดูแลช่วยเหลือคนในครอบครัว ปรับตัวเข้ากับสังคมในโรงเรียนไม่ได้ ไม่ชอบวิธีสอนของครู ขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ตัวนักเรียนเองที่ขาดแรงจูงใจไม่สนใจ และหากปล่อยให้นักเรียน แม้เพียงคนเดียวหลุดออกจากระบบการศึกษานั้นหมายถึง ความสูญเสียอย่างประเมินค่าไม่ได้ ทั้งในแง่เศรษฐศาสตร์ โอกาสในการพัฒนาสังคม และความรู้สึกละเลยของพ่อแม่ผู้ปกครองที่หวังจะให้โรงเรียนสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่เด็กและเยาวชน หากโรงเรียนไม่คิดที่จะดูแลช่วยเหลือนักเรียน ยังปล่อยปละละเลยให้นักเรียนหลุดออกจากระบบการศึกษา แล้วไปสร้างปัญหาให้สังคมอย่างที่ใครก็คาดไม่ถึง โรงเรียนจะเป็นสถาบันทางสังคมที่อยู่เป็นที่พึ่งของสังคมได้อย่างไร ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2547, หน้า 3-4) ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการนำนโยบายด้านการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการไปสู่การปฏิบัติได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยมอบหมายให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และ

สถานศึกษาในสังกัดทุกแห่งดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยกำหนดมาตรการสนับสนุน ส่งเสริมศักยภาพนักเรียน เน้นกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาป้องกันและแก้ปัญหาและการคุ้มครองเด็ก เพื่อให้เด็กทุกคนได้รับการดูแลช่วยเหลือจากครู ผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาให้นักเรียน มีคุณภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาให้มีคุณธรรม จริยธรรม และสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง โดยผ่านกระบวนการศึกษา การเรียนรู้และวิถีชีวิตในสังคม

โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มีตรภาพที่ 157 เป็นโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมาตรฐานการเรียนรู้และ ตัวชี้วัดฯ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) แบ่งโครงสร้างการบริหารงานเป็น 4 กลุ่มงาน ได้แก่ กลุ่มบริหารวิชาการ กลุ่มบริหารงบประมาณ กลุ่มบริหารงานบุคคล และกลุ่มบริหารทั่วไป และในกลุ่มบริหารทั่วไปได้กำหนดโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนไว้ในแผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ ซึ่งเป็นการนำนโยบายด้านการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการไปสู่การปฏิบัติ โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มีตรภาพที่ 157 เปิดสอนระดับอนุบาล 2 ถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีความแตกต่างกันในเรื่องของวัยในแต่ละระดับชั้นเป็นอย่างมาก กอปรกับเด็กนักเรียนมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง และเกษตรกรรม ทำให้ปัญหาที่พบจึงมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะปัญหาด้านเศรษฐกิจที่ผู้ปกครองมีฐานะยากจน นักเรียนขาดแคลนทุนทรัพย์ ผู้ปกครองนักเรียนบางคนหาเช้ากินค่ำ ทำให้ส่งผลต่อปัญหาการขาดเรียนของนักเรียนที่ต้องไปรับจ้างเพื่อหาเงินช่วยผู้ปกครองและการไม่ได้ศึกษาต่อในนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือผู้ปกครองบางส่วนไปทำงานต่างจังหวัด ปลอมลูกให้อยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย ที่มีฐานะยากจน ก่อให้เกิดปัญหาการเลี้ยงดูและอื่น ๆ ตามมาเป็นลำดับ ซึ่งโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มีตรภาพที่ 157 ได้พยายามดูแลช่วยเหลืออย่างเต็มความสามารถ ทั้งการจัดหาทุนการศึกษา การคัดกรองนักเรียนเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนเงินปัจจัยพื้นฐานนักเรียนยากจน และเงินตามโครงการจัดสรรเงินอุดหนุนนักเรียนยากจนพิเศษแบบมีเงื่อนไข (กสศ.) เพื่อให้นักเรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เพราะจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา แต่คุณภาพชีวิตของผู้เรียนก็ยังไม่เป็นที่พอใจของหลาย ๆ ฝ่าย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะกระบวนการเข้าถึงปัญหาและการแก้ปัญหาของนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มีตรภาพที่ 157 ยังไม่มีประสิทธิภาพกับสถานการณ์ปัจจุบันที่มีความวิกฤตในด้านต่าง ๆ ของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับกรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2561, หน้า 59) ได้กล่าวถึงภาวะการณ์วิกฤตของสังคมเกี่ยวกับสถานการณ์เด็กที่อยู่ในครอบครัวยากจนกับสภาพการณ์และแนวโน้ม โดยได้กล่าวถึงผลการสำรวจของกองทุนเสมอภาคเพื่อการศึกษา ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้สำรวจสถานะนักเรียนยากจนและยากจนพิเศษ ปี พ.ศ. 2561 โดยการใช้เกณฑ์คัดกรองนักเรียนยากจนด้วยวิธีการวัดจากรายได้ทางอ้อม (Proxy Mean Test) พบว่ามีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การคัดกรองที่มีรายได้ครัวเรือนน้อยกว่า 3,000 บาทต่อคน/เดือน มีภาระพึ่งพิงและอาศัยในบ้านทรุดโทรม ไม่มียานพาหนะ บางส่วนประกอบอาชีพเป็นเกษตรกร ไม่มีที่ดินทำกิน รวมทั้งหมด 1,696,433 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนยากจน 1,075,476 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 ของนักเรียนทั้งหมด และนักเรียนพิเศษ 620,937 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 ของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งกลุ่มหลังนั้นเป็นกลุ่มที่จะต้องได้รับความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เนื่องจากครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยเพียงเดือนละ 1,281 บาท เท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ซึ่งถึงแม้ว่านักเรียนยากจนและนักเรียนยากจนพิเศษจะได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในรูปแบบของการจัดสรรเงินอุดหนุนปัจจัยพื้นฐานจากนักเรียนที่ยากจนแต่ยังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการและเงินที่สนับสนุนนั้นยังคงน้อยกว่าค่าครองชีพ เช่น ค่าเดินทาง ค่าอาหาร ค่าเครื่องแบบ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีมูลค่าสูงกว่าที่รัฐจัดสรรให้และยังคงไม่ปรับเพิ่มมากกว่าสิบปีแล้วส่งผลให้เด็กจำนวนมากเสี่ยงที่จะออกจากระบบการศึกษา (กองทุนเสมอภาคเพื่อการศึกษา, 2561)

สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552, หน้า 18) ได้กล่าวว่าการ จัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นการดำเนินงานที่กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงสาธารณสุข ร่วมกันวางรากฐาน เพื่อพัฒนาคุณภาพนักเรียนให้มี ความสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ความสามารถมีคุณธรรมจริยธรรมและมีชีวิตที่เป็นสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง เป็นระบบที่เหมาะสม กับการพัฒนาป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนในยุคปัจจุบัน โดยมีหลักการดำเนินงาน ดังนี้ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การป้องกันและแก้ไขปัญหา

4) การส่งเสริมพัฒนานักเรียน และ 5) การส่งต่อ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 2) ที่มียุทธศาสตร์ มาตรการ และจุดเน้นในการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียน มีแนวทางในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยมีขั้นตอนสำคัญ 5 ด้าน คือ 1) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน 3) ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) ด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหานักเรียน และ 5) ด้านการส่งต่อ

จากสภาพดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะผู้บริหารโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนและเห็นว่านักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 มีความแตกต่างทั้งด้านความเป็นอยู่ และการได้รับโอกาสในการศึกษาต่อ ของนักเรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน นักเรียนบางคนเรียนดีแต่ไม่มีทุนทรัพย์ในการศึกษาต่อ ฐานะยากจน นักเรียนบางส่วนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์อันเนื่องมาจากปัจจัยในหลาย ๆ ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนักเรียนทุกคนควรได้รับการช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สามารถอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข พร้อมเป็นกำลังสำคัญในการดูแลครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติในอนาคต ดังนั้นการเข้าถึงปัญหาเพื่อรับการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาได้ตรงกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง กอปรการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ซึ่งเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลนักเรียนทั้งระบบของโรงเรียน ยังไม่มีประสิทธิภาพมากนักควรหาแนวทางแก้ไขให้สามารถดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและพัฒนาให้ตรงกับปัญหาที่พบตามความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ฉะนั้นโรงเรียนจึงได้ศึกษาและวิจัยขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชน วัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของคณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 และ เพื่อศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะ ในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ตามนโยบาย ยุทธศาสตร์ มาตรการ และจุดเน้นในการพัฒนาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งมีแนวทางการดำเนินงานโดยมีขั้นตอนสำคัญ 5 ด้าน ของ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 2) ดังนี้ 1) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) ด้านการคัดกรองนักเรียน 3) ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และ 5) ด้านการส่งต่อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ปีการศึกษา 2562 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ R.V.Krejcie and D.W.Morgan (ธานินทร์ ติลปจารุ, 2549, หน้า 51) ได้จำนวนทั้งสิ้นอย่างน้อย 216 คน โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 220 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1) คณะครู จำนวน 12 คน 2) คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 6 คน 3) ผู้ปกครอง จำนวน 101 คน และ 4) นักเรียน จำนวน 101 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 220 คน

ในการวิจัยครั้งนี้มีนิยามศัพท์เฉพาะ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน หมายถึง กระบวนการดูแลนักเรียนอย่างมีขั้นตอนที่ชัดเจนสอดคล้องกับการบริหารทั้งระบบของสถานศึกษา โดยอาศัยศักยภาพและความสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีต่อครู รวมทั้งการประสานสัมพันธ์ระหว่างครู ผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องในการป้องกัน แก้ไขปัญหาและพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่องและยั่งยืน 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล หมายถึง วิธีการสำคัญที่จะช่วยให้ครูทราบถึงจุดแข็งและจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคนโดยใช้วิธีการที่หลากหลายเช่นการสังเกต การสัมภาษณ์การเยี่ยมบ้าน การศึกษาข้อมูลและการทดสอบ เพื่อให้สามารถนำไปวางแผน ในการป้องกัน ช่วยเหลือและส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม โดยข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่ควรทราบและรวบรวมไว้ ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านสุขภาพ ด้านครอบครัว ด้านสารเสพติด ด้านความปลอดภัย พฤติกรรมทางเพศและด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

1.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน หมายถึง การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล แล้วนำผลที่ได้มาจำแนกตามเกณฑ์การคัดกรอง ซึ่งเป็นการจัดแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มตามพฤติกรรม ซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง กลุ่มมีปัญหาและกลุ่มพิเศษ ที่สถานศึกษาได้กำหนดขึ้น ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และความรุนแรงหรือความถี่ของปัญหา โดยในการดำเนินการคัดกรองนักเรียนสถานศึกษามีการประชุมครู กำหนดเกณฑ์การคัดกรองเพื่อจัดกลุ่มนักเรียนร่วมกันให้เป็นที่ยอมรับของครูในสถานศึกษาและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

1.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน หมายถึง การสนับสนุน ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนที่อยู่ในความดูแลได้เรียนรู้และพัฒนาให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีความภาคภูมิใจในตนเอง สามารถปรับตัวเผชิญกับปัญหาและดำรงตนได้เหมาะสมตามวัยตามสภาพปัญหาความจำเป็นโดยใช้รูปแบบที่หลากหลาย ตามสภาพและความเหมาะสม ได้แก่ กิจกรรมส่งเสริมทักษะอาชีพ โครงการ/ กิจกรรมตามแนวคิดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การจัดกิจกรรมโฮมรูม การประชุมผู้ปกครองนักเรียน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โครงการพิเศษต่าง ๆ

1.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน หมายถึง การดูแล เอาใจใส่และช่วยเหลือนักเรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มที่มีปัญหาจำเป็นต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และหาวิธีการช่วยเหลือโดยใช้รูปแบบที่หลากหลายได้แก่การให้คำปรึกษาเบื้องต้น กิจกรรมในชั้นเรียน การสื่อสารกับผู้ปกครอง กิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเป็นคนดี มีความรู้ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.5 ด้านการส่งต่อ หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนในกรณีที่มีปัญหาต่อการช่วยเหลือหรือช่วยเหลือแล้วแต่นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ดีขึ้น หรือกรณีที่ได้มีความสามารถพิเศษ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เด็กด้อยโอกาส ก็ควรส่งต่อผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับการส่งเสริมพัฒนา และช่วยเหลืออย่างเหมาะสมต่อไป โดยการส่งต่อมี 2 ลักษณะ คือ การส่งต่อภายใน และการส่งต่อภายนอก

2. สภาพปัญหา หมายถึง ความแตกต่างระหว่างสภาพที่เป็นอยู่และความต้องการให้เกิดขึ้นของการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

3. โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 หมายถึง สถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ตั้งอยู่ เลขที่ 119 หมู่ที่ 3 ตำบลหนองรี อำเภอลำสนธิ จังหวัดลพบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 2

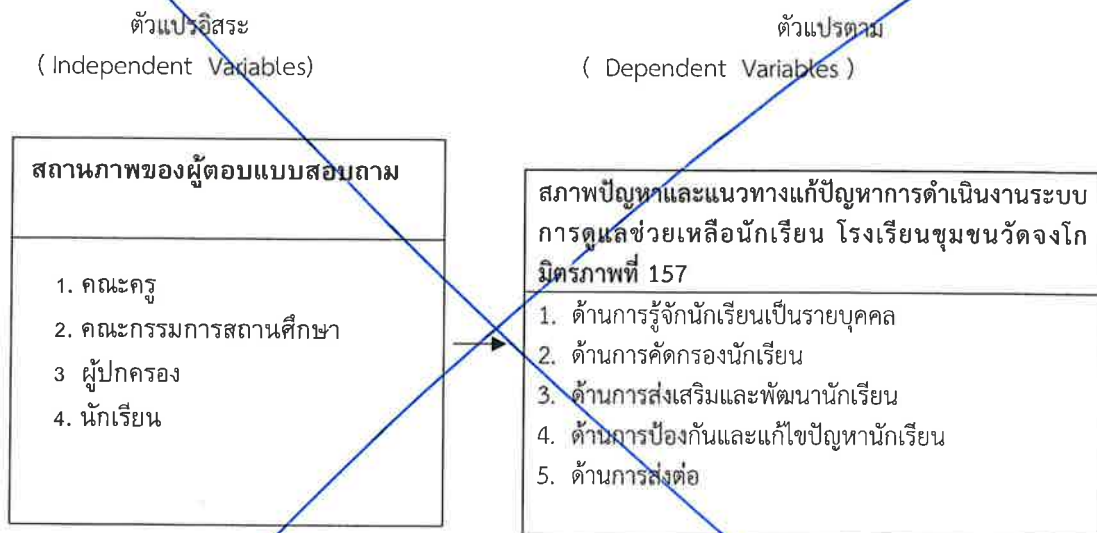
4. คณะครู หมายถึง ข้าราชการครูปฏิบัติการสอน รวมครูพี่เลี้ยงเด็กพิเศษเรียนร่วมในโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ในปีการศึกษา 2562

5. คณะกรรมการสถานศึกษา หมายถึง บุคคลที่มีรายชื่อตามประกาศสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลพบุรี เขต 2 เรื่อง ประกาศรายชื่อคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ในปีการศึกษา 2562 ยกเว้นตำแหน่งผู้แทนครู และตำแหน่งกรรมการและเลขานุการ โดยคำว่า คณะกรรมการสถานศึกษา มาจากคำเต็มว่า คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

6. ผู้ปกครอง หมายถึง บุคคลที่มีรายชื่อเป็นผู้ปกครองนักเรียนที่มีบุตร หรือ เด็กในการปกครองที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562

7. นักเรียน หมายถึง บุคคลที่มีรายชื่อเข้าเรียนและกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ในปีการศึกษา 2562

และผู้วิจัยนำกรอบแนวคิดตามกระบวนการในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน 5 ด้าน ของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562, หน้า 2) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 ภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562), หน้า 2.

จากการดำเนินการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานไว้ว่า คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครองและนักเรียนมีความคิดเห็นต่อสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157
3. เพื่อศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะ ในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 โดยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ และการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

และมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงโก มีตรภาพที่ 157 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 487 คน ประกอบด้วย

- 1.1 คณะครู จำนวน 26 คน
- 1.2 กรรมการสถานศึกษา จำนวน 13 คน
- 1.3 ผู้ปกครอง จำนวน 224 คน
- 1.4 นักเรียน จำนวน 224 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงโก มีตรภาพที่ 157 ปีการศึกษา 2562 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 220 คน โดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 สํารวจจำนวนประชากรในทุกประเภท ได้จำนวนทั้งสิ้น 487 คน

ขั้นที่ 2 คํานวณกลุ่ม ตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ R. V. Krejcie and D. W. Morgan (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2549, หน้า 51) ได้จำนวนทั้งสิ้นอย่างน้อย 216 คน โดยผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 220 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. คณะครู จำนวน 12 คน
2. คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 6 คน
3. ผู้ปกครอง จำนวน 101 คน
4. นักเรียน จำนวน 101 คน

รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 220 คน

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน ผู้วิจัยใช้นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 -มัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ข้อคำถามต่าง ๆ กับสภาพความเป็นจริง และสามารถให้ข้อเสนอแนะได้ตามความต้องการให้เกิดขึ้นได้

ขั้นที่ 3 คํานวณกลุ่ม ตัวอย่างตามสัดส่วนประชากร ได้ดังนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะครู	26	12
คณะกรรมการสถานศึกษา	13	6
ผู้ปกครอง ระดับชั้น ป.5-ม.3	224	101
นักเรียน ระดับชั้น ป.5-ม.3	224	101
รวม	487	220

ขั้นที่ 4 สุ่มตัวอย่างกลุ่มคณะครู และคณะกรรมการสถานศึกษา โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากตามสัดส่วนประชากร

ขั้นที่ 5 สุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ปกครองและนักเรียน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำแนกตามชั้นเรียน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้ปกครองและนักเรียน จำแนกตามชั้นเรียน

ชั้นเรียน	ผู้ปกครอง		นักเรียน	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ประถมศึกษาปีที่ 5	43	19	43	19
ประถมศึกษาปีที่ 6	52	24	52	24
มัธยมศึกษาปีที่ 1	43	19	43	19
มัธยมศึกษาปีที่ 2	49	22	49	22
มัธยมศึกษาปีที่ 3	37	17	37	17
รวม	224	101	224	101

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่สนทนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามคณะครู ฉบับที่ 2 แบบสอบถาม คณะกรรมการสถานศึกษา ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามผู้ปกครอง และฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามนักเรียน (ซึ่งข้อคำถามทุกข้อของแบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับ ผ่านการพิจารณาแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ ความเข้าใจตรงกัน สามารถตอบแบบสอบถามได้ทุกข้อ) ดังนี้

ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่สนทนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ตามที่สนทนของคณะครู แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามที่สนทนเกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนจวงโกมิตรภาพที่ 157 ซึ่งมีประเด็นคำถามรวม 5 ด้าน คือ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียน และ 5) การส่งต่อ โดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ (สุวรรีย์ ศรีโกคาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีปัญหาระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีปัญหาระดับมาก
- 3 หมายถึง มีปัญหาระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีปัญหาระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีปัญหาระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questions) ข้อเสนอแนะ/ แนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่สนทนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนจวงโกมิตรภาพที่ 157 ตามที่สนทนของคณะกรรมการสถานศึกษา แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามที่สนทนเกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนจวงโกมิตรภาพที่ 157 ซึ่งมีประเด็นคำถามรวม 5 ด้าน คือ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียน และ 5) การส่งต่อ โดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตรา ประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ (สุวรรีย์ ศรีโกคาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีปัญหาระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีปัญหาระดับมาก
- 3 หมายถึง มีปัญหาระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีปัญหาระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีปัญหา ระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questions) ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจ้งโก มิตรภาพที่ 157

ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่คณะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนจ้งโกมิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของผู้ปกครอง แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามทัศนะเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนจ้งโกมิตรภาพที่ 157 ซึ่งมีประเด็นคำถามรวม 5 ด้าน คือ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียน และ 5) การส่งต่อ โดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ (สุวรรีย์ ศิริโกศาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีปัญหาระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีปัญหาระดับมาก
- 3 หมายถึง มีปัญหาระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีปัญหาระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีปัญหาระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questions) ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจ้งโก มิตรภาพที่ 157

ฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามที่คณะเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนจ้งโกมิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของนักเรียน แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามทัศนะเกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนจ้งโกมิตรภาพที่ 157 ซึ่งมีประเด็นคำถามรวม 5 ด้าน คือ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนาที่นักเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่นักเรียน และ 5) การส่งต่อ โดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ (สุวรรีย์ ศิริโกศาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140) ดังนี้

- 5 หมายถึง มีปัญหา ระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีปัญหา ระดับมาก
- 3 หมายถึง มีปัญหา ระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีปัญหา ระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีปัญหา ระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Questions) ข้อเสนอแนะ/ แนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจ้งโก มิตรภาพที่ 157

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการกำหนดกรอบแนวคิดในการสร้างแบบสอบถามจากเนื้อหา ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีทั้งหมด 4 ฉบับ สำหรับคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และ นักเรียน ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา เพื่อนำมาประมวลเป็นคำถามในแบบสอบถามปัญหาแบบมาตราประมาณค่า

2. ศึกษาวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดในการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถาม ตามกรอบแนวคิดการวิจัย ขอบเขตเนื้อหาที่ได้กำหนด โดยให้ครอบคลุมงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน 5 ด้าน ได้แก่ 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล 2) การคัดกรองนักเรียน 3) การส่งเสริมและพัฒนาการเรียน 4) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และ 5) การส่งต่อ โดยสร้างแบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามกลุ่มผู้มีหน้าที่หลักในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ได้แก่ คณะครู ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามกลุ่มผู้ให้การส่งเสริมสนับสนุนและกำกับ ติดตามการจัดการงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ได้แก่ คณะกรรมการสถานศึกษา ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามกลุ่มผู้รับผลการดูแลช่วยเหลือนักเรียนซึ่งเป็นบุคลากรในปกครองโดยอ้อม ได้แก่ ผู้ปกครอง และฉบับที่ 4 เป็นแบบสอบถามกลุ่มผู้ได้รับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยตรง ได้แก่ นักเรียน โดยข้อสอบถามทุกข้อของแบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับ ได้ผ่านการพิจารณาแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ ความเข้าใจตรงกัน สามารถตอบคำถามได้ทุกข้อ

4. หาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถาม โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน จำนวน 5 คน

ซึ่งการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (สวรีย์ ศิริโกภาภิรมย์, 2564 หน้า 243-244) ใช้ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามปรากฏว่ามีค่าระหว่าง 0.60-1.00 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ คือ 0.5 ทุกข้อ

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (reliability) ของแบบสอบถาม

6. นำไปใช้กับตัวอย่างจริงที่ โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอความร่วมมือคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ปีการศึกษา 2562 ตอบแบบสอบถามโดยผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. มอบหมายให้ฝ่ายธุรการของโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มคณะครู และคณะกรรมการสถานศึกษา แล้วเก็บรวบรวมส่งคืนผู้วิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จแล้วโดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่าง วันที่ 3 - 29 กุมภาพันธ์ 2563

2. มอบหมายให้ครูประจำชั้น ป.5 – ม.3 ส่งแบบสอบถามให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมส่งคืนผู้วิจัยเมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วโดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่าง วันที่ 3-29 กุมภาพันธ์ 2563

3. มอบหมายให้ครูประจำชั้น ป.5 – ม.3 ส่งแบบสอบถามให้ผู้ปกครองที่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างแล้วเก็บคืนผู้วิจัย เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วโดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่าง วันที่ 3 - 29 กุมภาพันธ์ 2563

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. การรวบรวมข้อมูล ดำเนินการ ดังนี้

1.1 ตรวจสอบแบบสอบถาม วัตถุประสงค์ที่ตอบคำถามครบถ้วนสมบูรณ์ทุกข้อได้แบบสอบถามครบ 220 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

1.2 จำแนกแบบสอบถามตามสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.3 ตรวจสอบคะแนนแบบสอบถามตอนที่ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้

มีปัญหามากที่สุด ให้ 5 คะแนน

มีปัญหามาก ให้ 4 คะแนน

มีปัญหาปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ปัญหาน้อย ให้ 2 คะแนน

ปัญหาน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

1.4 หากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านและรายข้อ การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าคะแนน ดังนี้ (สุวรีย์ ศิริโกศาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนน้อยที่สุด

1.5 วิเคราะห์สถิติเชิงอ้างอิง ทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตรภาพที่ 157 ในแต่ละด้าน จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยเปรียบเทียบเฉพาะข้อที่มีค่าถามเหมือนกันเท่านั้น และพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นสมมติฐานการวิจัย จึงนำมาทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

1.6 สรุปรวบรวมความคิดเห็นข้อเสนอแนะ จากแบบสอบถามตอนที่ 2 คำถามปลายเปิด จำแนกตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์วิเคราะห์ข้อมูลสภาพปัญหาการดำเนินการงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตรภาพที่ 157 โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับ สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และด้านการส่งต่อโดยกำหนดเกณฑ์พิจารณาในการแปลความหมาย ของคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ (สุวรีย์ ศิริโกศาภิรมย์, 2546, หน้า 139-140) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีปัญหาในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตรภาพที่ 157 ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และด้านการส่งต่อ

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบโก มิตรภาพที่ 157
ซึ่งมีผลการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังแสดงในตาราง 3
ตาราง 3 จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม
คณะครู	12	5.45
คณะกรรมการสถานศึกษา	6	2.73
ผู้ปกครอง	101	45.91
นักเรียน	101	45.91
รวม	220	100

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด ได้แก่ผู้ปกครอง และนักเรียน ตอบแบบสอบถามจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 45.91 รองลงมาได้แก่คณะครู จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.45 และ คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 6 คน คิดเป็น ร้อยละ 2.73

ตอนที่ 2 วิเคราะห์วิเคราะห์ข้อมูลสภาพปัญหาการดำเนินการงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจงบโก มิตรภาพที่ 157 ดังแสดงในตาราง 4

โดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เกี่ยวกับ สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบโก มิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และด้านการส่งต่อ

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบึง มิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

ข้อ ที่	การดำเนินงานระบบการ ดูแลช่วยเหลือนักเรียน	คณะครู (n=12)			คณะกรรมการสถานศึกษา (n=6)			ผู้ปกครอง (n=101)			นักเรียน (n=101)			รวม (n=220)		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1.	ด้านการรู้จักนักเรียนเป็น รายบุคคล	4.01	.60	มาก	4.23	.50	มาก	3.67	.69	มาก	3.53	.50	มาก	3.68	.63	มาก
2.	ด้านการคัดกรองนักเรียน	4.03	.84	มาก	4.10	.62	มาก	3.52	.79	มาก	3.95	.25	มาก	3.72	.72	มาก
3.	ด้านการส่งเสริมและ พัฒนานักเรียน	4.42	.62	มาก	4.22	.63	มาก	4.27	.60	มาก	4.23	.61	มาก	4.12	.61	มาก
4.	การป้องกันและแก้ไข ปัญหานักเรียน	3.97	.71	มาก	3.98	.68	มาก	3.77	.71	มาก	3.98	.52	มาก	3.86	.65	มาก
5.	การส่งต่อ	4.01	.83	มาก	3.86	.72	มาก	3.56	.61	มาก	3.66	.48	มาก	3.61	.61	มาก
รวม		4.09	.73	มาก	4.08	.65	มาก	3.76	.71	มาก	3.87	.58	มาก	3.80	.70	มาก

จากตาราง 4 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบึง มิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน โดยรวมของการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบึง มิตรภาพที่ 157 ใน 5 ด้าน มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.80, S.D.=.70) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ย 3 ลำดับสูงสุด ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนมาก ($\bar{X}$ = 4.12, S.D.=.61) รองลงมา ได้แก่ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ($\bar{X}$ = 3.86, S.D.=.65) และด้านการคัดกรองนักเรียน ($\bar{X}$ = 3.72, S.D.=.72)

ทัศนะของคณะครู โดยรวมเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.09, S.D.=.73) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ข้อที่ 3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.42, S.D.=.62) รองลงมาได้แก่ข้อที่ 2 ด้านการคัดกรองนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.03, S.D.=.84) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดได้แก่ข้อที่ 4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ($\bar{X}$ = 3.97, S.D.=.71)

คณะกรรมการสถานศึกษา โดยรวมเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.08, S.D. = .65) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ($\bar{X}$ = 4.23, S.D. = .50) รองลงมาได้แก่ ข้อ 3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.22, S.D. = .63) ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้อที่ 5 ด้านการส่งต่อซึ่งมีปัญหาอยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{X}$ = 3.86, S.D. = .72)

ผู้ปกครอง โดยรวมเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.76, S.D. = .71) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.27, S.D. = .60) รองลงมาได้แก่ข้อที่ 4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ($\bar{X}$ = 3.77, S.D. = .71) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ข้อที่ 2 ด้านการคัดกรองนักเรียน ($\bar{X}$ = 3.52, S.D. = .79)

นักเรียน โดยรวมเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.87, S.D. = .58) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.23, S.D. = .61) รองลงมาได้แก่ข้อที่ 4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ($\bar{X}$ = 3.98, S.D. = .52) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ข้อ 1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.53, S.D. = .50)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ดังแสดงในตาราง 5-17

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 นั้น ผู้วิจัยได้แยกวิเคราะห์รายด้าน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เฉพาะข้อที่มีข้อคำถามเหมือนกันเท่านั้น โดยมีจำนวนข้อคำถาม ของแบบสอบถามแต่ละฉบับตามกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตาราง 5 แสดงจำนวนข้อที่นำมาทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวกับสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 และการทดสอบค่า F-test

ที่	การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียน	จำนวนข้อ			
		คณะครู	คณะกรรมการ สถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
1.	การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	9	5	5	4
2.	การคัดกรองนักเรียน	8	7	7	3
3.	การส่งเสริมและพัฒนา	10	9	9	9
4.	การป้องกันและแก้ไขปัญหา	12	10	10	7
5.	การส่งต่อ	7	7	6	3
	รวม	46	38	37	26

จากตาราง 5 พบว่า แบบสอบถามของคณะครูมีจำนวน 46 ข้อ คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 38 ข้อ ผู้ปกครอง จำนวน 37 ข้อ และนักเรียน จำนวน 26 ข้อ

ตาราง 6 การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ตามทัศนะของครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2.548	3	.849	40.801	.000*
ภายในกลุ่ม	4.496	216	.021		
รวม	7.044	219			

* P<0.05

จากตาราง 6 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 จำแนกตาม ทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีทัศนะแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ
นักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 เป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's
Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	.04501	.37481*	.21895
คณะกรรมการสถานศึกษา		-	.32980*	.17395*
ผู้ปกครอง			-	.15585*
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 7 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 คณะครูมีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คณะกรรมการสถานศึกษา มีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครอง และนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ปกครองมีทัศนคติแตกต่างจากนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 8 การเปรียบเทียบ สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชน
วัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ตามทัศนคติคณะครู คณะกรรมการ
สถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	4.967	3	1.656	33.292	.000
ภายในกลุ่ม	10.742	216	.050		
รวม	15.709	219			

จากตาราง 8 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 จำแนกตาม ทัศนคติของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ
นักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล เป็นรายคู่
โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียน ชุมชนวัด จวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	-.22407	.33797*	.47461*
คณะกรรมการสถานศึกษา		-	.56205*	.69868*
ผู้ปกครองนักเรียน			-	.69868*
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 9 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คณะครูมีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครองและนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คณะกรรมการสถานศึกษา มีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครอง และนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ปกครอง มีทัศนคติแตกต่างจากนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 10 การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการคัดกรองนักเรียน ตามทัศนคติของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	10.753	3	3.584	66.212	.000
ภายในกลุ่ม	11.693	216	.054		
รวม	22.446	219			

จากตาราง10 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการคัดกรองนักเรียน จำแนกตาม ทัศนคติของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโกมิตรภาพที่157 ด้านการคัดกรองนักเรียนเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจางโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการคัดกรองนักเรียน			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	-.06399	.50791*	.08406
กรรมการสถานศึกษา		-	.57190*	.14804
ผู้ปกครองนักเรียน			-	-.42386*
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 11 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจางโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการคัดกรองนักเรียน คณะครูมีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครอง และนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คณะกรรมการสถานศึกษามีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ปกครองมีทัศนคติแตกต่างจากนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 12 การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2.764	3	.921	18.858	.000
ภายในกลุ่ม	10.552	216	.049		
รวม	13.316	219			

จากตาราง 12 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน จำแนกตาม ทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน เป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	.20278	.38100*	.19178*
คณะกรรมการสถานศึกษา		-	.17822	-.01100
ผู้ปกครองนักเรียน			-	-.18922*
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 13 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน คณะครูมีทัศนะแตกต่างจากผู้ปกครอง และนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ปกครองมีทัศนะแตกต่างจากนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 14 การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2.358	3	.786	19.254	.000
ภายในกลุ่ม	8.818	216	.041		
รวม	11.175	219			

จากตาราง 14 เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน จำแนกตาม ทักษะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	.01111	.19796*	.01080
คณะกรรมการสถานศึกษา		-	.20908	.00031
ผู้ปกครองนักเรียน			-	.20877*
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 15 พบว่าสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน คณะครูมีทักษะแตกต่างจากผู้ปกครอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้ปกครองมีทักษะแตกต่างจากนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

ตาราง 16 การเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อ ตามทักษะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2.299	3	.766	6.970	.000
ภายในกลุ่ม	23.744	216	.110		
รวม	26.043	219			

จากตาราง 16 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโกมิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อ จำแนกตาม ทักษะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 17 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สถานภาพ	ค่าเฉลี่ยสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อ			
	คณะครู	คณะกรรมการสถานศึกษา	ผู้ปกครอง	นักเรียน
คณะครู	-	.32143	.44920*	.35514*
คณะกรรมการสถานศึกษา		-	.12777	.03371
ผู้ปกครอง			-	-.09406
นักเรียน				-

* $p < 0.05$

จากตาราง 17 พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อ คณะครูมีทัศนคติแตกต่างจากผู้ปกครองและนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 มีผลการเสนอแนะ ดังแสดงในตารางที่ 18

ตาราง 18 การวิเคราะห์แนวทางแก้ปัญหาสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ตามข้อเสนอแนะของนักเรียน

ประเด็นข้อเสนอแนะ	ความถี่
1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	
1.1 อยากให้ครูประจำชั้นมีข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลทุกคนถูกต้องตามความเป็นจริง	11
1.2 อยากให้ครูประจำชั้น ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียนแต่ละคนที่มีปัญหาและให้คำปรึกษาที่ดีแบบเป็นกันเอง	9
ด้านการคัดกรองนักเรียน	
2. 2.1 อยากให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวมีความเป็นกันเอง รับฟังความคิดเห็นหรือปัญหาต่าง ๆ ได้โดยไม่นำไปบอกครูคนอื่นหรือนักเรียนคนอื่น ๆ	7
2.2 เมื่อได้รับการจัดกลุ่มให้อยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มที่มีปัญหาอยากให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวให้คำปรึกษาหาทางออกของปัญหาที่ไปปรึกษาได้โดยไม่ต้องอายคนอื่น ๆ หรือได้รับการซ้ำเติมจากบุคคลอื่น	5
2.3 ถ้าคัดกรองนักเรียนแล้วพบว่านักเรียนอยู่กลุ่มที่มีปัญหา ถ้าจะมีการแจ้งผู้ปกครองหรือเชิญผู้ปกครองพบ ขอให้เป็นเพื่อแก้ไข ไม่ให้ผู้ปกครองซ้ำเติม	3

ประเด็นข้อเสนอแนะ	ความถี่
3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	
3.1 อยากให้โรงเรียนจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียนโดยให้ครู ทำกิจกรรมให้ทำ พร้อมมีวัสดุอุปกรณ์สนับสนุนกิจกรรม	23
3.2 อยากให้ครูจัดกิจกรรมชุมนุมต่าง ๆ ตามความต้องการของนักเรียน เช่น ชุมนุมที่ส่งเสริมการมีรายได้ ชุมนุมดนตรี ชุมนุมกีฬา เป็นต้น	13
3.3 อยากให้ครูผู้สอนหากิจกรรมใหม่ ๆ ตามสถานการณ์ปัจจุบัน มาสอน เช่นการขายของออนไลน์ การขายของ การเป็นนักลงทุน ฯลฯ	8
3.4 อยากให้ครูแนะแนวให้ความรู้ในด้านความก้าวหน้าต่าง ๆ ในการเรียนรู้ต่อ หรือให้ความรู้ในการประกอบอาชีพในอนาคต	3
4. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน	
4.1 อยากให้ครูประจำชั้นเข้าใจนักเรียนทุกคนและมีความเป็นกันเองเมื่อนักเรียนพบปัญหาต่าง ๆ สามารถปรึกษาได้	15
4.2 อยากให้โรงเรียนจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาทุกปี	15
5. ด้านการส่งต่อ	
5.1 ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ดีตามระเบียบของโรงเรียนและต้องถูกส่งต่อ ขอให้ครูประจำชั้นชี้แจงผู้ปกครองให้เข้าใจโดยไม่มีการทำโทษจากผู้ปกครอง	7
5.2 ขอให้ครูประจำชั้นเข้าใจนักเรียนและคอยเป็นกำลังใจแก่นักเรียนจนกว่าจะแก้ไขปัญหาได้	5

จากตาราง 18 พบว่า นักเรียน มีข้อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหา ดังนี้

ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ได้แก่ อยากให้ครูประจำชั้นมีข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลทุกคน ถูกต้องตามความเป็นจริง (ความถี่ 11) อยากให้ครูประจำชั้น ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียนแต่ละคนที่มีปัญหาและให้คำปรึกษาที่ดีแบบเป็นกันเอง (ความถี่ 9)

ด้านการการคัดกรองนักเรียน ได้แก่ อยากให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวมีความเป็นกันเอง รับฟังความคิดเห็นหรือปัญหาต่าง ๆ ได้โดยไม่นำไปบอกครูคนอื่นหรือนักเรียนคนอื่น ๆ (ความถี่ 7) เมื่อได้รับการจัดกลุ่มให้อยู่ในกลุ่มเสี่ยงหรือกลุ่มที่มีปัญหาอยากให้ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวให้คำปรึกษาหาทางออกของปัญหาที่ไปปรึกษาได้โดยไม่ต้องอายคนอื่น ๆ หรือได้รับการซ้ำเติมจากบุคคลอื่น (ความถี่ 5) ถ้าคัดกรองนักเรียนแล้วพบว่านักเรียนอยู่กลุ่มที่มีปัญหา ถ้าจะมีการแจ้งผู้ปกครองหรือเชิญผู้ปกครองพบ ขอให้เป็นเพื่อแก้ไขไม่ให้ผู้ปกครองซ้ำเติม (ความถี่ 3)

ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ได้แก่ อยากให้โรงเรียนจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีรายได้ระหว่างเรียนโดยให้ครูหากิจกรรมให้ทำพร้อมมีวัสดุอุปกรณ์สนับสนุนกิจกรรม (ความถี่ 23) อยากให้ครูจัดกิจกรรมชุมนุมต่าง ๆ ตามความต้องการของนักเรียน เช่น ชุมนุมที่ส่งเสริมการมีรายได้ ชุมนุมดนตรี ชุมนุมกีฬา เป็นต้น (ความถี่ 13) อยากให้ครูผู้สอนหากิจกรรมใหม่ ๆ ตามสถานการณ์ปัจจุบันมาสอนเช่นการขายของออนไลน์ การเป็นนักลงทุน ฯลฯ (ความถี่ 8) อยากให้ครูแนะแนวให้ความรู้ในด้านความก้าวหน้าต่าง ๆ ในการเรียนรู้ต่อ หรือให้ความรู้ในการประกอบอาชีพในอนาคต (ความถี่ 3)

ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ได้แก่ อยากให้ครูประจำชั้นเข้าใจนักเรียนทุกคนและมีความเป็นกันเองเมื่อนักเรียนพบปัญหาต่าง ๆ สามารถปรึกษาได้ (ความถี่ 15) อยากให้โรงเรียนจัดกิจกรรมแข่งขันกีฬาทุกปี (ความถี่ 15)

ด้านการส่งต่อ ได้แก่ ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ดีตามระเบียบของโรงเรียนและต้องถูกส่งต่อขอให้ครูประจำชั้นชี้แจงผู้ปกครองให้เข้าใจโดยไม่มีการทำโทษจากผู้ปกครอง (ความถี่ 7) ขอให้ครูประจำชั้นเข้าใจนักเรียนและคอยเป็นกำลังใจให้แก่นักเรียนจนกว่าจะแก้ไขปัญหาคได้ (ความถี่ 5)

สรุปอภิปรายผล

จากการศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตราภาพที่ 157 พบประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังต่อไปนี้

1. สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจตุโก มิตราภาพที่ 157 พบว่า มีสภาพปัญหาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งต่อ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า จากจำนวนนักเรียนที่มีจำนวนมากและมาจากครอบครัวที่ผู้ปกครองมีฐานะแตกต่างกันด้วยอาชีพที่หลากหลาย ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ปลอมบุตรหลานให้อยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย เพราะต้องไปทำงานต่างจังหวัด ทำมากลางทาง การเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกในยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ฯลฯ ทำให้การส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียน ไม่ทั่วถึงต่อความต้องการจำเป็นและต่อเนื่อง ส่งผลต่อกระบวนการควบคุมและแก้ไขปัญห และ การคัดกรองนักเรียนในแต่ละกลุ่ม เป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับข้อจำกัดในการออกเยี่ยมบ้านนักเรียนของครูผู้สอนเนื่องจากสภาพความเป็นชนบท ความห่างไกลของนักเรียนในเขตบริการที่มีหลายหมู่บ้าน การอำนวยความสะดวกของโรงเรียนในการจัดเวลาหรือการสนับสนุนงบประมาณ ให้ครูออกเยี่ยมบ้านนักเรียนนั้นมีน้อยเกินไป ไม่ต่อเนื่องส่งผลต่อการเยี่ยมบ้านของนักเรียน ทำให้ไม่ทราบข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนรายบุคคลครอบคลุมทุกด้าน หรือครูที่ปรึกษายังไม่จัดทำข้อมูลที่เป็นเกี่ยวกับนักเรียนเป็นปัจจุบัน ทำให้ไม่สามารถนำข้อมูลนักเรียนมาวิเคราะห์เพื่อคัดกรองให้เป็นประโยชน์ในการส่งเสริมนักเรียน และการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชวน สุขเจริญ (2553, หน้า 60) ที่ได้ศึกษาปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้านมีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับปัญหาจากมากไปน้อยได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญห ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งต่อ และด้านการคัดกรองนักเรียน กาญจนา บุญเคน (2554, หน้า 71) ที่ได้ศึกษา สภาพและปัญหาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า สภาพและปัญหาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 โดยรวมและรายด้านมีปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับปัญหาจากมากไปน้อยได้แก่ ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญห ด้านการส่งต่อ นักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการคัดกรองนักเรียน ชัยณรงค์ ลังกา (2555, หน้า 89) ที่ได้ศึกษา ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของ ครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาและครูแนะแนวระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก รัตนา ฤทธิ์คง (2556, หน้า 57) ที่ได้ศึกษาการดำเนินระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนในเครือข่ายอักษณกรู๊ป จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนในเครือข่ายอักษณกรู๊ป จังหวัดชลบุรี โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก วิจิตร วงเวียน (2557, หน้า 95) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราชญ์ เขต 2 พบว่า มีปัญหาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านการพัฒนาและส่งเสริมนักเรียน ด้านการคัดกรอง และด้านการส่งต่อ พิมพ์ชนุตม์ แก้วพรายดา (2556, หน้า 84) ได้ทำการศึกษาเรื่องการดำเนินงานเรื่องการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาประจำจังหวัดบุรีรัมย์ เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจำจังหวัดบุรีรัมย์ เขต 1 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการส่งเสริมนักเรียนด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งต่อตามลำดับ จีรวิพร จินสายใจ (2557, หน้า 108-109) ได้ศึกษาเรื่องระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน การป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรองนักเรียน และการส่งต่อนักเรียน ตามลำดับ และเพียรฉวี เปรมดิษฐกุล (2559, หน้า 84) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพิทยา 7 (บ้านหนองพังแค) สังกัดสำนักงานการศึกษาเมืองพิทยา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพิทยา 7 (บ้านหนองพังแค) สังกัดสำนักงานการศึกษาเมืองพิทยา โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

ส่วนผลการศึกษาเรื่องสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 จำแนกตามรายด้าน มีประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ตามทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีปัญหาโดยรวมเห็นว่ามีปัญหาอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะนักเรียนในเขตบริการมีหลายหมู่บ้านและมีระยะทางห่างไกลจากโรงเรียน ประกอบกับ ครูประจำชั้นมีภาระงานมากไม่มีเวลาออกเยี่ยมบ้านนักเรียน ให้ครบทุกคนอย่างสม่ำเสมอ และต่อเมื่อผู้ปกครองส่วนใหญ่ไปประกอบอาชีพต่างจังหวัด ครูขาดการติดต่อสื่อสารที่ดี กับผู้ปกครองอย่างหลายช่องทาง การจัดเก็บข้อมูลนักเรียนในระเบียบสะสมไม่ครบถ้วน ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน ทำให้ครูไม่เข้าใจสภาพปัญหาและรู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมนพงษ์ กิจจานนท์ (2556, หน้า 82) ที่ได้ศึกษา ปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์และราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 2 สังกัดสำนักบริหารการศึกษาศึกษาพิเศษ สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์และราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 2 สังกัดสำนักบริหารการศึกษาศึกษาพิเศษ สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ด้านการรู้จักนักเรียนรายบุคคล โดยรวมอยู่ในระดับมาก วิจิตรวงเวียน (2557, หน้า 95) ได้วิจัยเรื่องปัญหาและแนวทางการพัฒนา การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราจีน เขต 2 พบว่า ปัญหาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับมาก และ เพียรฉวี เปรมดิษฐกุล (2559, หน้า 84) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพิทยา 7 (บ้านหนองพังแค) ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและแนวทางการพัฒนา การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพิทยา 7 (บ้านหนองพังแค) สังกัดสำนักงานการศึกษาเมืองพิทยา ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก

2. ด้านการคัดกรองนักเรียน

ตามทัศนะของคณะครู กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีปัญหาโดยรวม อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการใช้เครื่องมือคัดกรองยังไม่มีคุณภาพครอบคลุมทุกด้าน และเนื่องจากผู้ปกครองบางส่วนให้ ความร่วมมือกับทางโรงเรียนน้อย จะย้ายที่อยู่อาศัยและสถานที่ทำงานบ่อยครั้งทำให้นักเรียนบางกลุ่มขาดเรียนบ่อย นักเรียนบางกลุ่มมาจากครอบครัวที่ พ่อ แม่ หย่าร้าง นักเรียนมาอาศัยอยู่กับ ตา ยาย รวมถึงผู้ปกครองมีปัญหาเรื่องเงินและผู้ปกครองบางส่วนไม่มีความรู้ ไม่ให้ความสำคัญกับบุตรหลานในการมาโรงเรียนเท่าที่ควร ประกอบกับครูที่ปรึกษาไม่ทราบข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนรายบุคคลอย่างรอบด้านแท้จริง ไม่บันทึกข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เป็นปัจจุบัน ทำให้ไม่เข้าใจถึงสภาพปัญหาของนักเรียนอย่างแท้จริง ส่งผล

ให้การนำผลที่ได้จากการคัดกรองจากกลุ่มต่าง ๆ ไปพิจารณา เพื่อหาแนวทางช่วยเหลือนักเรียน เกิดการคาดเคลื่อน ไม่เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กรมสุขภาพจิต (2544, หน้า 19-39) โดยศึกษาข้อมูลจากการใช้ระเบียบสสสม แบบประเมินพฤติกรรม (SDQ.) แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ (E.Q.) เกณฑ์การคัดกรองของโรงเรียนหรือแหล่งข้อมูลอื่น ๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมคิด ชิงชัย (2553, หน้า 78) ได้ศึกษาสภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามโครงการพัฒนาเชิงระบบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า สภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนตามโครงการพัฒนาเชิงระบบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2 ด้านการคัดกรอง คือ การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบคัดกรอง และการสรุปผลการคัดกรอง ซึ่งครูที่ปรึกษาต้องสรุปผลการคัดกรองเพื่อจำแนกนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มปกติ กลุ่มเสี่ยง และกลุ่มที่มีปัญหา แต่ครูส่วนใหญ่ ขาดความรู้และความเข้าใจในการใช้แบบคัดกรองจึงไม่กล้าจำแนกนักเรียน ฐานิยา งามศิริ (2553, หน้า 69-73) ได้ศึกษาระบบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าระบบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ด้านการคัดกรองนักเรียน อยู่ในระดับมาก กิตติศักดิ์ มณฑล (2554, หน้า 66-70) ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1 ด้านการคัดกรองนักเรียน อยู่ในระดับมาก แมนพงศ์ กิจจานนท์ (2556, หน้า 79) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์และราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 2 สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์และราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 2 สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ด้านการคัดกรองนักเรียน โดยรวมและรายข้อมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก สุจิตรา ช่างโชติ (2556, หน้า 54-56) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนระยองปัญญานุกูล สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาโดยรวมของโรงเรียนคือ ขาดระบบบริหารจัดการด้านระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ไม่มีคำสั่งตั้งคณะกรรมการที่ชัดเจน มีลักษณะการทำงาน แบบพึ่งพาอาศัยกัน ครูมีภาระงานมาก ผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนน้อยเนื่องจากมีเวลาไม่ตรงกันและผู้ปกครองมีการย้ายที่อยู่บ่อยครั้งถึงมีปัญหारेื่องการเลี้ยงดู ศิริรัตน์ พักโพธิ์เย็น (2557, หน้า 56) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่าปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ด้านการคัดกรองนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก มลรวี ทิพย์รัตน์ (2558, หน้า 82) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในจังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ด้านการคัดกรองนักเรียน โดยรวมและรายข้อมีปัญหายุ่งยากในระดับมาก เพียรณี เปรมดิษฐ์กุล (2559, หน้า 84) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพัทยา 7 (บ้านหนองพังแค) ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพัทยา 7 (บ้านหนองพังแค) สังกัดสำนักการศึกษาเมืองพัทยา ด้านการคัดกรองนักเรียน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก และพิมพ์พร เปรมศิริ (2560, หน้า 82) ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัว เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ด้านการคัดกรองนักเรียนอยู่ในระดับมากเช่นกัน

3. ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน

ตามทัศนะของคณะครู กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะโรงเรียนไม่ให้ความสำคัญ ขาดการส่งเสริมสนับสนุน การจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาเด็กอย่างหลากหลายตามความสนใจและความต้องการจำเป็นของนักเรียน เพื่อช่วยเหลือเด็กนักเรียนที่มีฐานะยากจน ขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ เพราะผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง ทำให้มีรายได้ที่จำกัด ประกอบกับค่าครองชีพที่สูงในสังคมปัจจุบันทำให้ค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอ ผู้บริหารโรงเรียนควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียน เพราะเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญอย่างมากในการพัฒนาคุณภาพชีวิต การเป็นอยู่ที่ดีให้กับนักเรียน โดยการกำหนดแนวทางการดำเนินงานอย่างชัดเจนเหมาะสม สนับสนุนงบประมาณ ให้คำแนะนำ อำนวยความสะดวก ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ และบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน ซึ่งจะเป็นการปลูกฝังคุณธรรมที่ดีงามให้กับนักเรียน นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเอง รู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามที่ กรมสุขภาพจิต (2544, หน้า 29) กล่าวว่า การส่งเสริมเด็กนักเรียนเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกลุ่มปกติหรือกลุ่มเสี่ยง ให้เป็นคนมีคุณภาพมากขึ้น มีความภาคภูมิใจในตนเองในด้านต่าง ๆ เป็นการป้องกันมิให้นักเรียนกลุ่มปกติและมีคุณภาพกลายเป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและเป็นการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยงกลับมาเป็นนักเรียนกลุ่มปกติ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อำนาจ ศิลสังวรณ (2554, หน้า 56-58) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนโรงเรียนบ้านทับสงฆ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จันทบุรี เขต 2 ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนโรงเรียนบ้านทับสงฆ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จันทบุรี เขต 2 ด้านการส่งเสริมพัฒนาเด็กนักเรียนทำโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมหลายรูปแบบ เช่นการเข้าค่ายฝึกทักษะต่าง ๆ โดยทำร่วมกับนักเรียนกลุ่มปกติทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากครูที่ปรึกษา ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จงจิตร สิงห์ทอง (2558, หน้า 68) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนในโรงเรียนศูนย์ประสานงาน เขตพื้นที่การศึกษาสอยดาวเหนือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จันทบุรี เขต 2 ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนในโรงเรียนศูนย์ประสานงาน เขตพื้นที่การศึกษาสอยดาวเหนือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จันทบุรี เขต 2 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก พัชร พันธ์ธาดา (2557, หน้า 86) ได้ศึกษาปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนในอำเภอผาขาว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 2 ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการดำเนินงาน ระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนในอำเภอผาขาว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 2 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียนมีปัญหาอยู่ในระดับมากและพิมพ์พร เปรมศิริ (2560, หน้า 82) ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ผลการวิจัยพบว่าการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียน อยู่ในระดับมากเช่นกัน

4. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน

ตามทัศนะของคณะครู กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากโรงเรียนขาดความชัดเจนในการดำเนินงานในการจัดการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อระดมความคิดเห็นวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียน ในการส่งต่อนักเรียนแต่ละกรณีและส่งไปยังหน่วยงาน หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง การสร้างความเข้าใจในแนวดำเนินการร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง ทำให้ครูไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ไม่ทราบขั้นตอน การดำเนินงานในการส่งต่อนักเรียนทั้งภายในและภายนอก ขาดการสนับสนุนในการให้ความร่วมมือในการส่งต่อนักเรียนของผู้ปกครองหรือเครือข่ายหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพ อัยยะ (2552, หน้า 74) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 1 ด้านการส่งต่อโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ศิริรัตน์ พักโพธิ์เย็น (2557, หน้า 60) ที่ศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่าปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ด้านการส่งต่อโดยรวมอยู่ในระดับมาก และพิมพ์พร เปรมศิริ (2560, หน้า 83) ที่ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ด้านการส่งต่อนักเรียนอยู่ในระดับมาก

5. ด้านการส่งต่อ

ตามทัศนะของคณะครู กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากโรงเรียนขาดความชัดเจนในการดำเนินงานในการจัดการประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อระดมความคิดเห็นวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียน ในการส่งต่อนักเรียนแต่ละกรณีและส่งไปยังหน่วยงาน หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง การสร้างความเข้าใจในแนวดำเนินการร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง ทำให้ครูไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ไม่ทราบขั้นตอน การดำเนินงานในการส่งต่อนักเรียนทั้งภายในและภายนอก ขาดการสนับสนุนในการให้ความร่วมมือในการส่งต่อนักเรียนของผู้ปกครองหรือเครือข่ายหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพ อัยยะ (2552, หน้า 74) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 1 ด้านการส่งต่อโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ศิริรัตน์ พักโพธิ์เย็น (2557, หน้า 60) ที่ศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่าปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 ด้านการส่งต่อโดยรวมอยู่ในระดับมาก และพิมพ์พร เปรมศิริ (2560, หน้า 83) ที่ได้ศึกษาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ผลการวิจัย พบว่า การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานนทบุรี เขต 1 ด้านการส่งต่อนักเรียนอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบึงโก มิตราภาพ 157

ผลการเปรียบเทียบสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจงบึงโก มิตราภาพ 157 ของ คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อสภาพปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจงบึงโก มิตราภาพที่ 157 พบว่า คณะครูกับผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษากับผู้ปกครองและนักเรียน ผู้ปกครองกับนักเรียน มีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะครูเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยตรงจะมีความรู้ ความเข้าใจ ค่อนข้างละเอียด มากกว่าผู้ปกครองและกลุ่มอื่น ๆ สำหรับคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น

ผู้สนับสนุน และกำกับ ติดตาม ส่งเสริม สนับสนุน ให้ความเห็น ข้อเสนอแนะและรับทราบเกี่ยวกับการดำเนินงาน ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเท่านั้น ไม่ได้ร่วมลงมือปฏิบัติอย่างใกล้ชิดที่โรงเรียนแต่มีความรู้ ความเข้าใจ การดำเนินงานค่อนข้างละเอียดกว่า ผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน เป็นกลุ่มที่ได้รับการดูแลช่วยเหลือนักเรียนซึ่งเป็นบุตรหลานทางอ้อม จะรับทราบรายละเอียดการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียนของโรงเรียนน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนนักเรียนเป็นผู้ได้รับการช่วยเหลืองานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยตรงจะรับรู้เรื่องการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยตรงตามที่ตนเองหรือเพื่อนได้รับการช่วยเหลือในรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนดำเนินการ แต่จะไม่ทราบรายละเอียดเชิงลึกมากนัก เมื่อพิจารณารายด้านมีข้อค้นพบที่อภิปรายได้ ดังนี้

2.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลเมื่อเปรียบเทียบกับทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจโก มีตรภาพที่ 157 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่ามีทัศนะต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าคู่ที่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คณะครูกับผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษากับผู้ปกครองและนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคณะครูเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยตรง รับทราบสภาพการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนรายบุคคลได้เป็นอย่างดี จึงมีทัศนะที่แตกต่างจากผู้ปกครองและนักเรียน ส่วนคณะกรรมการสถานศึกษามีการร่วมวางแผนการดำเนินงาน การกำกับ ติดตามการดำเนินกิจกรรมของโรงเรียน จึงรับทราบสภาพการเก็บรวบรวมข้อมูลของคณะครูเชิงลึกมากกว่าผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียน

2.2 ด้านการคัดกรองนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบกับทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจโก มีตรภาพที่ 157 ด้านการคัดกรองนักเรียนพบว่า มีทัศนะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าคู่ที่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คณะครูกับผู้ปกครองและนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษากับผู้ปกครอง และผู้ปกครองกับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน การวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า คณะครูเป็นผู้รับทราบการดำเนินกิจกรรมงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยตรง มีความรู้ ความเข้าใจ เกณฑ์การคัดกรองนักเรียน มากกว่าผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียน ส่วนคณะกรรมการสถานศึกษามีโอกาสเข้าร่วมประชุมวางแผน วิเคราะห์สภาพปัญหา และรับทราบเกณฑ์การคัดกรองนักเรียนร่วมกับทางโรงเรียน จึงมีความรู้ ความเข้าใจค่อนข้างละเอียดมากกว่า ผู้ปกครองและนักเรียน ที่ไม่ได้เป็นคณะกรรมการคัดกรองนักเรียนจะไม่รู้รายละเอียดในการคัดกรองนักเรียนมากนัก สำหรับผู้ปกครองมีทัศนะแตกต่างจากนักเรียนทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักเรียนมีความใกล้ชิดกับโรงเรียนซึ่งต้องรู้ถึงเกณฑ์การคัดกรองนักเรียนโรงเรียนอย่างชัดเจนจากการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารกฎระเบียบหรือบทลงโทษต่าง ๆ ของโรงเรียนมากกว่าผู้ปกครองที่ไม่ค่อยได้เข้ามาในโรงเรียนมากนัก

2.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน เมื่อเปรียบเทียบกับทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจโก มีตรภาพที่ 157 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน พบว่า มีทัศนะแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าคู่ที่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คณะครูกับผู้ปกครองและนักเรียน ผู้ปกครองกับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าครูเป็นผู้มีบทบาทในการกำหนดกิจกรรมและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนโดยตรง ทำให้ทราบถึงโอกาสและข้อจำกัดในการจัดกิจกรรมส่งเสริมต่าง ๆ อย่างรอบด้าน เพราะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติการสอนนักเรียนโดยตรงและเกี่ยวข้องกับทุกฝ่าย ส่วนผู้ปกครองนักเรียนกับนักเรียนมีทัศนะที่ต่างกันทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ปกครองไม่ได้มาโรงเรียนบ่อยมากนักจะรับรู้การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนจากการประชุมผู้ปกครองชั้นเรียน การบอกเล่าของนักเรียน เพื่อนนักเรียน ผู้ปกครอง ด้วยกัน หรือจากสารสัมพันธ์ของโรงเรียน ซึ่งจะไม่ครอบคลุมมากนักเพราะไม่ได้มีส่วนร่วมในการร่วมคิด ร่วมวางแผนในการดำเนินการกิจกรรมและ

ไม่ทราบถึงรายละเอียดของกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียนที่จะส่งเสริมและพัฒนา เท่ากับนักเรียนที่ได้รับการส่งเสริมและปฏิบัติโดยตรงจากทางโรงเรียน จึงทำให้ทราบรายละเอียดการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาได้ชัดเจนมากกว่าประกอบกับนักเรียนมีวัยที่แตกต่างอาจจะมีทัศนคติความสนใจ หรือความต้องการไม่เหมือนกับผู้ปกครอง

2.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุรโก มิตราภาพที่ 157 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน พบว่า มีทัศนคติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คณะครูกับผู้ปกครอง และผู้ปกครองกับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็น เพราะครูเป็นปฏิบัติโดยตรงจึงรู้ถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่โรงเรียนอย่างชัดเจน ส่วนผู้ปกครองนักเรียนไม่ได้ใกล้ชิดกับโรงเรียนและไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับนักเรียนเมื่อมาโรงเรียนจึงไม่รู้พฤติกรรมของนักเรียนว่าเป็นอย่างไรเมื่ออยู่โรงเรียน ประกอบกับผู้ปกครองนักเรียนบางส่วนไม่ได้อยู่กับบุตร หลาน เนื่องจากต้องไปประกอบอาชีพเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ปล่อยบุตรหลานอยู่ ปู่ ย่า ตา ยาย จึงไม่มีเวลามารับรู้หรือครูผู้สอนเมื่อมีการประชุมผู้ปกครองหรือการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้ไม่รู้พฤติกรรมของนักเรียนเมื่ออยู่ที่โรงเรียนเป็นอย่างไร มีปัญหาอะไรที่ต้องแก้ไขบ้าง และมองปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานคนละมุมมองกับนักเรียนซึ่งมีความต้องการจำเป็นในแต่ละสถานการณ์ของโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่แตกต่างกันออกไปตามวัย สภาพสังคม และความเป็นอยู่ในสังคมปัจจุบัน

2.5 ด้านการส่งต่อ เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุรโก มิตราภาพที่ 157 ด้านการส่งต่อพบว่า มีทัศนคติแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายคู่ พบว่าคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คณะครูกับผู้ปกครองและนักเรียน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ครูเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียนเมื่อมาโรงเรียนและรู้ถึงพฤติกรรมหรือปัญหาที่ต้องแก้ไขของนักเรียนเป็นอย่างดี แต่ครูอาจจะไม่ได้รับความร่วมมือที่ดีจากผู้ปกครองนักเรียนที่ไม่เข้าใจสภาพปัญหาของนักเรียน หรือไม่ได้สื่อสารกับทางโรงเรียน ทำให้เกิดปัญหาต้องแก้ไขร่วมกัน ส่วนผู้ปกครองส่วนใหญ่ จะไม่ค่อยมีเวลาใกล้ชิดกับนักเรียนซึ่งเป็นบุตร หลาน จึงไม่ทราบว่านักเรียนมีปัญหาที่ต้องการแก้ไข ส่งเสริมและพัฒนาอย่างไร เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง หรือ ไปทำงานต่างจังหวัด บางครอบครัวอยู่อย่างแออัด มีปัญหาด้านการเงิน เศรษฐกิจ จึงไม่ให้ความสำคัญ และไม่ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเท่าที่ควร เพราะต้องทำมาหากินเลี้ยงครอบครัวส่งแต่เงินมาให้ปู่ ย่า ตา ยาย ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการดูแลบุตร หลาน ผู้ปกครองบางส่วนไม่สามารถอบรมสั่งสอนบุตร หลานของตนเองได้ เพราะไม่มีเวลาและตามใจบุตร หลานมากเกินไป ส่วนนักเรียนอาจจะมีความวิตกกังวลในการคิดไม่มากนักขาดความรับผิดชอบและการพิจารณาด้วยเหตุผลต่าง ๆ อย่างรอบด้าน ประกอบกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันที่มีความเจริญทางด้านวัตถุ เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิต ทำให้อาจมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้นได้ จึงต้องมีกระบวนการแก้ปัญหาส่งต่อภายในและภายนอก ด้วยเหตุผลและความจำเป็นที่เกิดขึ้นในยุคโลกาภิวัตน์ ทำให้คณะครูมีทัศนคติที่แตกต่างกันกับผู้ปกครองและนักเรียน

สรุปจากข้อค้นพบดังกล่าว จะเห็นว่าโดยรวมผลการเปรียบเทียบทัศนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจตุรโก มิตราภาพที่ 157 พบว่ามีทัศนคติที่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ สมศักดิ์ วรรณศิริ (2550, หน้า 92-93) ที่ศึกษาผลการเปรียบเทียบ ระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับช่วงชั้นที่ 3-4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำแนกตามสถานภาพ พบว่า โดยรวมผู้บริหารโรงเรียนกับครูผู้สอนมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน แต่ ครูกับผู้แทนผู้ปกครองนักเรียนและผู้บริหารโรงเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สมพงษ์ มະนอ (2554, หน้า 77) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 3 เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนระดับประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 3 จำแนกตามประสบการณ์ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5 ปี และประสบการณ์มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป การทำงานที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียน ภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 เรณู ศรีสุภา (2555, หน้า 97) ที่ศึกษาผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนบ้านค่าย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18 จำแนกตามสถานภาพของครูและนักเรียนในโรงเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน และด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และพูลสิน เทียมตรี (2559, หน้า 79) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพปัญหาในการดำเนินงาน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่ปรึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 จำแนกตามสถานภาพตำแหน่ง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ที่มีสถานภาพตำแหน่งแตกต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27 โดยรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสรุปจะเห็นว่า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ นักเรียนของโรงเรียนถึงแม้ว่าจะรับทราบแนวทางการดำเนินการงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนและมีเป้าหมาย เดียวกันแต่ถ้าสถานภาพตำแหน่งแตกต่างกัน ส่งผลต่อทัศนคติที่แตกต่างกัน ตามเหตุผลและความจำเป็นใน ภาวะการณ์ปัจจุบัน

3. สรุปข้อเสนอแนะของคณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน มีข้อเสนอแนะที่สำคัญ ได้แก่

3.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และ นักเรียน พบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ โรงเรียนควรออกเยี่ยมบ้านนักเรียนให้ครบทุกคนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง มี การจัดเก็บข้อมูลนักเรียนในระเบียบสะสมครบถ้วน ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน มีการประสานกับผู้ปกครองอย่างหลาย ช่องทาง และเข้าใจสภาพปัญหาและรู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดา พรหม กาละพงษ์ (2553, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานของระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 5 พบว่า ปัญหาและแนว ทางแก้ไขการดำเนินงานของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 5 กล่าวว่า โรงเรียนควรหาวิธีการประสานกันระหว่างครูที่ปรึกษากับผู้ปกครองนักเรียน เช่น การ ประชุมผู้ปกครองชั้นเรียน (Classroom meeting) ควรจัดเวลาและความสะดวกให้ครูในการเยี่ยมบ้านนักเรียนอย่าง เหมาะสม ในระเบียบสะสมควรมีข้อมูลนักเรียนครบทุกด้าน การจัดกิจกรรมส่งเสริมนักเรียนต้องดำเนินการอย่าง ต่อเนื่อง และครูที่ปรึกษาควรให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมก่อนเรียน (Homeroom) และครูที่ปรึกษาควร แสวงหาวิธีการร่วมมือจากนักเรียนในการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน ศิริรัตน์ พักโพธิ์เย็น (2557, หน้า 62) ได้ ศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูในวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา ชลบุรี เขต 3 กล่าวว่า โรงเรียนควรจัดเวลาและความสะดวกให้ครูในการเยี่ยมบ้านนักเรียน โรงเรียนหาวิธีการให้ผู้ปกครองนักเรียน ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และณัฐวิภา คำปันศรี (2559, หน้า 8) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 2 กล่าวว่าวิธีการที่ครูประจำชั้นหรือครูประจำชั้นจะต้องศึกษา นักเรียนในความรับผิดชอบของตนเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนทุกคน จากแหล่งข้อมูล หลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียน ด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริงได้แก่ ด้านความสามารถของนักเรียน ด้านสุขภาพของนักเรียน และด้านครอบครัว ด้วยวิธีและเครื่องมือที่หลากหลาย ครอบคลุมทุกด้าน ได้แก่ การสังเกต และสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล การเยี่ยมบ้านนักเรียน ด้วยแบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ) การศึกษาเด็ก เป็นรายกรณี (Case Study) และระเบียบสะสมเพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างหลายรูปแบบ และสภาพ สังคมชีวิตที่แตกต่างกันของนักเรียนทุกคน มีการปรับปรุง วิเคราะห์ สรุปผลข้อมูลทุกภาคเรียน รวมถึงการมีแบบ

บันทึกพฤติกรรมการมาเรียนสาย แบบบันทึกกิจกรรมการเยี่ยมบ้าน และการจัดเก็บข้อมูลที่เป็นระบบในทุก ระดับชั้น

3.2 ด้านการคัดกรอง คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ จัดประชุมผู้ปกครองนักเรียน คณะครู และนักเรียนเกี่ยวกับการคัดกรองนักเรียน เพื่อ สร้างความเข้าใจแนวทางในการปฏิบัติของโรงเรียน และหาทางช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างเหมาะสม ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวควรมีข้อมูลนักเรียนครอบคลุมทุกด้านและสามารถแบ่งกลุ่มนักเรียนได้ชัดเจน พร้อมทั้งช่วยเหลือดูแลนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาอย่างทั่วถึง รับฟังความคิดเห็นหรือปัญหาต่าง ๆ และมีการประสานงานที่ดีระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียนในการแก้ไขปัญหาร่วมกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจิตรา ช่วงโชติ (2556, หน้า 54-56) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนระยองปัญญานุกูล สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ กล่าวถึงปัญหาที่พบโดยรวมของโรงเรียนคือ ขาดระบบบริหารจัดการด้านระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ไม่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการที่ชัดเจน ผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนน้อย สำหรับแนวทางในการพัฒนา คือโรงเรียนควรมีแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีการประชุมชี้แจงให้ครู และผู้ปกครองมีความเข้าใจตรงกัน นำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ มีการกำกับ และติดตามผลพร้อมทั้งรายงานอย่างน้อย ภาคเรียนละ 1 ครั้ง นิรุตต์ มายยิโตร (2557, หน้า 84) กล่าวว่ากำหนดเกณฑ์การแบ่งกลุ่มนักเรียนใหม่ตัวบ่งชี้ที่ชัดเจน การคัดกรองนักเรียนควรพิจารณาจากข้อมูลหลาย ๆ ด้าน และควรเก็บผลการคัดกรองนักเรียนเป็นความลับ มินตรา ขอเชือกกลาง (2557, หน้า 73) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 1 พบว่า แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน โรงเรียนควรกำหนดเกณฑ์การแบ่งกลุ่มนักเรียนให้มีตัวบ่งชี้ที่ชัดเจน ครูควรเก็บผลการคัดกรองนักเรียนเป็นความลับและควรประสานผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมในการพิจารณาคัดกรองนักเรียนและโอปอ ยังเหลือ (2558, หน้า 67) ได้ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมีธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนชุมชนวัดตะเคียนงาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2 พบว่า แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน โรงเรียนควรประชุมวางแผนสร้างเครื่องมือ ในการคัดกรองนักเรียนแก่ครู ประชุมชี้แจงให้ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ทราบแนวทางในการดำเนินการคัดกรองนักเรียน ติดตามประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานอย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง และสนับสนุนการทำงานเป็นทีมของครูในการทำงาน เพื่อกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการทำงาน สนับสนุนการทำงานเป็นทีม แล้วสรุปเป็นข้อมูลสารสนเทศเพื่อปรับปรุงและพัฒนาหรือกำหนดเป้าหมายในการทำงานครั้งต่อไป

3.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ โรงเรียนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมช่วยเหลือนักเรียนยากจนให้สามารถหารายได้ระหว่างเรียน หรือมีทักษะในการสร้างอาชีพในอนาคตได้อย่างหลากหลาย น่าสนใจ เปิดโอกาสให้คณะกรรมการสถานศึกษาได้เข้าร่วมประชุมผู้ปกครองชั้นเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจในการพัฒนานักเรียนร่วมกันกับโรงเรียน และควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรม ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติโดยมีสนับสนุนงบประมาณ จัดหาวัสดุ อุปกรณ์หรือในการดำเนินกิจกรรมตามที่นักเรียนสนใจอย่างเพียงพอ เช่น กิจกรรมนักรูถักนิต หรือกิจกรรมชุมนุมต่าง ๆ เป็นต้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิทยา ชุมหล่อ (2557, หน้า 126) กล่าวถึงความพอใจของนักเรียนต่อการจัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12 ด้านอาชีพ ว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหาร ครูที่ปรึกษา และครูแนะแนวทุกคนมีความตระหนักในความสำคัญการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในด้านอาชีพ กระบวนการที่จะช่วยเหลือบุคคลให้สามารถมีอาชีพที่เหมาะสมและประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพตามความต้องการ ดังนั้นจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่การพิจารณาตัวบุคคลในด้านต่าง ๆ เช่น ความสนใจ ความถนัด ความสามารถหรือสติปัญญา เศรษฐกิจและอื่น ๆ ที่สำคัญแล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาพิจารณาว่า ผู้เรียนควรจะทำอาชีพ หลังจากตัดสินใจจะต้องให้ข้อมูลว่าผู้เรียนจะต้องเตรียมการเพื่ออาชีพด้วยวิธีใด และ ชูติมา ถาวรแก้ว (2559, หน้า 14) กล่าวว่า การ

สนับสนุนให้นักเรียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกลุ่มปกติและกลุ่มเสี่ยง ให้มีความภาคภูมิใจในตนเองในด้านต่าง ๆ เป็นการป้องกันไม่ให้นักเรียนกลายเป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและเป็นการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยงกลับมาเป็นนักเรียนกลุ่มปกติ เป็นบุคคลที่มีคุณภาพมากขึ้น

3.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ โรงเรียนควรจัดหาทุนการศึกษา หรือจัดกิจกรรม ช่วยเหลือนักเรียนที่ยากจน หรือด้อยโอกาส ส่งเสริมอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน นักเรียนมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและประสบการณ์ด้านงานอาชีพ มีทักษะกระบวนการคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบบมีส่วนร่วม ของคณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครองนักเรียน และผู้เกี่ยวข้อง เช่นกิจกรรมตลาดนัดพอเพียง กิจกรรมค่ายคุณธรรม เป็นต้น ครูประจำชั้น/ครูแนะแนวควรทำให้นักเรียนรู้สึกไว้วางใจ เข้าถึงปัญหาและช่วยแก้ไขปัญหานักเรียนได้อย่างเหมาะสมตามสภาพปัญหา มีการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองทุกครั้งที่พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เพื่อหาทางช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาร่วมกันสอดคล้องกับงานวิจัยของ วนิดา ภาชนะโน (2556, หน้า 73) กล่าวว่า ครูควรสร้างความศรัทธา ให้เกิดขึ้นในตัวเด็กนักเรียนด้วยวิธีการที่เหมาะสม จัดแบ่งเวลาพบปะพูดคุยกับนักเรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กยังขาดความศรัทธาในตัวครูที่ปรึกษา ไม่กล้าที่จะระบายอารมณ์ หรือปัญหาต่าง ๆ ให้ครูที่ปรึกษารับฟัง เพราะกลัวความลับจะถูกเปิดเผย ครูต้องมีเทคนิค การถ่ายทอด การจัดกิจกรรมที่จะทำให้แก่เด็ก เพื่อที่ตัวเด็กจะได้เกิดความสนใจและร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่และครูควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กให้ได้มากที่สุด มีการจัดกิจกรรมในห้องเรียนและกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนและเพิ่มการสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างจริงจังมากกว่าเดิมเพื่อการหาวิธีช่วยเหลือนักเรียน และณัฐวิภา คำปันศรี (2559, หน้า 9) ได้ศึกษาการพัฒนา การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 2 ได้กล่าวถึง การดูแลเอาใจใส่ป้องกันและช่วยแก้ไขปัญหานักเรียนทุกคนที่เท่าเทียมกัน ด้วยความรัก เอื้ออาทร ความเอาใจใส่และเข้าถึงธรรมชาติของนักเรียนทุกคนที่อยู่ในความรับผิดชอบ โดยครูที่ปรึกษาหรือครูประจำชั้นควรมีทักษะในการสังเกต การฟังเพื่อนำไปใช้พิจารณากิจกรรมให้สอดคล้องในการดำเนินกิจกรรมเพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนให้สอดคล้องกับนักเรียนแต่ละคน ได้แก่ การให้คำปรึกษาเบื้องต้น ให้กับนักเรียนการใช้กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมในห้องเรียน กิจกรรมเพื่อนประจำชั้น (YC) กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน (Buddy) กิจกรรมซ่อมเสริม กิจกรรมสื่อสารกับผู้ปกครอง กิจกรรมเยี่ยมบ้าน กิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เช่น ค่ายคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนให้ร่มรื่น น่าอยู่ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้ผ่อนคลายจากกิจกรรมต่าง ๆ ตามสภาพของปัญหาของนักเรียนที่แตกต่างกัน มีการพัฒนาและประสานความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและผู้ปกครองในการช่วยเหลือแก้ไขปัญหานักเรียนต่อเนื่อง ทุกภาคเรียน พร้อมทั้งมีการบันทึกผลที่เกิดจาก การจัดกิจกรรมรวมถึงมีกระบวนการติดตามตรวจสอบ ประเมินผล และรายงานผลทุกครั้ง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้งานบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.5 ด้านการส่งต่อนักเรียน คณะครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน พบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ โรงเรียนควรแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการส่งต่ออย่างชัดเจนทั้งส่งต่อภายในและส่งต่อภายนอก มีการประชุมกับผู้เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานที่จะส่งต่อ เพื่อสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีปัญหาหรือกลุ่มเสี่ยง หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาร่วมกันได้อย่างเหมาะสม และกรณีส่งต่อภายนอกโรงเรียน ครูประจำชั้นควรอำนวยความสะดวกในการแก้ไขปัญหาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกัน อย่างเข้าใจนักเรียน มีการกำกับ ติดตาม ช่วยเหลือนักเรียนตลอดการดำเนินกิจกรรมในการส่งต่อ รวมทั้งติดตามดูแลพฤติกรรมนักเรียนร่วมกับผู้ปกครองหลังการส่งต่อ เพื่อเป็นขวัญ กำลังใจให้แก่นักเรียน จนกว่าจะแก้ไขปัญหามาได้ ตามวัตถุประสงค์สอดคล้อง กับงานวิจัยของ วิจิตร วงเวียน (2557, หน้า 106) กล่าวว่า ควรมีการทำงานอย่างเป็นระบบ มีการวิเคราะห์และพิจารณาข้อมูลอย่างชัดเจน มีวิธีการช่วยเหลือก่อนการส่งต่อ กล่าวคือ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นควรมีการส่งต่อภายในโรงเรียนก่อนควรมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อติดตามและประเมินผล ถ้าไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ควรส่งต่อให้หน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องโดยเร็วที่สุด ไปยังผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านต่อไป เพื่อให้ปัญหาของนักเรียนได้รับความช่วยเหลืออย่างถูกต้องและรวดเร็วขึ้นและ

ณัฐวิภา คำปันศรี (2559, หน้า 9) ได้ศึกษาการพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 2 กล่าวว่า กระบวนการของครูที่ปรึกษาหรือครูประจำชั้นดำเนินการตามกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนแล้วยังไม่สามารถแก้ปัญหา โดยวิธีการต่าง ๆ แล้วนั้นนักเรียนยังมีพฤติกรรม ไม่ดีขึ้นหรือรุนแรงยากต่อการแก้ไข ต้องดำเนินการส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยสถานศึกษาต้องมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาซึ่งการส่งต่อนักเรียนสามารถดำเนินการได้ 2 แบบคือ การส่งต่อภายใน เพื่อให้ครูที่มีความสามารถที่จะช่วยเหลือนักเรียนได้ ตามลักษณะของปัญหา มีการประสานกับครูที่จะช่วยเหลือให้ทราบล่วงหน้าก่อน ครูประจำชั้นควรชี้แจงให้นักเรียนทราบและเข้าใจเหตุผล เพื่อพร้อมรับการช่วยเหลือในการส่งต่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีในการส่งต่อ และการส่งต่อภายนอก เพื่อการแก้ไขปัญหาที่ยากต่อการช่วยเหลืออีก คณะครูร่วมกันวิเคราะห์ และพิจารณาข้อมูลนักเรียน แต่งตั้งคณะกรรมการการประเมินการส่งต่อนักเรียนมีการจัดการข้อมูลที่ชัดเจนเพื่อประกอบการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา มีความจำเป็นต้องส่งต่อนักเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญนอกสถานศึกษา เพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือให้กลับคืนสภาพปกติโดยเร็ว สถานศึกษามีการจัดทำแบบบันทึกกระบวนการที่ชัดเจนเพื่อการติดตามผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้อย่างชัดเจน มีการประเมินผล และรายงานผลหลังการดำเนินงานทุกครั้ง

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจโก มิตรภาพที่ 157 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนชุมชนวัดจโก มิตรภาพที่ 157

1.1 ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โรงเรียนควรจัดทำแผนการออกเยี่ยมบ้านนักเรียนให้ชัดเจน จัดทำแบบฟอร์มสำหรับเก็บข้อมูลการเยี่ยมบ้านนักเรียนให้ครอบคลุมทุกด้าน ครูที่ปรึกษาหรือครูประจำชั้นต้องจัดเก็บข้อมูลนักเรียนรายบุคคลอย่างเป็นระบบ ถูกต้อง และเป็นปัจจุบัน อุทิศเวลา หาวิธีในการได้มาซึ่งข้อมูลที่แท้จริง และมีวิธีการในการติดต่อ ประสานข้อมูลข่าวสารกับผู้ปกครองในหลายช่องทาง เพื่อให้เข้าใจสภาพปัญหา และรู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน

1.2 ด้านการคัดกรอง โรงเรียนควรมีการจัดประชุมวางแผนการดำเนินงานพร้อมทั้งชี้แจง ทำความเข้าใจกับครู ผู้ปกครอง และนักเรียน เกี่ยวกับการคัดกรองนักเรียน เครื่องมือ การคัดกรองนักเรียนและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ชัดเจน มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ แบ่งกลุ่มนักเรียนได้ชัดเจนตรงตามความเป็นจริง เพื่อสามารถดูแลช่วยเหลือดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง

1.3 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียน โรงเรียนควรจัดทำแผนงาน/โครงการจัดกิจกรรมส่งเสริมช่วยเหลือนักเรียนยากจนให้สามารถหารายได้ระหว่างเรียน หรือมีทักษะใน การสร้างอาชีพในอนาคต จัดสรรงบประมาณในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินงานและจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกทักษะในการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการคิด และทักษะอาชีพให้กับนักเรียน โดยจัดกิจกรรมส่งเสริมนักเรียนอย่างหลากหลาย ตรงตามความต้องการของนักเรียนและสถานการณ์ปัจจุบัน กระตุ้นให้ครูได้พัฒนาความรู้รอบด้านเพื่อนำมาจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้อย่างหลากหลาย จัดอบรม หรือ จัดหาวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้กับนักเรียน สร้างเครือข่ายในการส่งเสริมการมีรายได้ให้กับนักเรียน ให้สามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.4 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน โรงเรียนควรจัดทำให้มีการประชุมวางแผนการดำเนินงาน แบบมีส่วนร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง แต่งตั้งคำสั่ง แบ่งหน้าที่รับผิดชอบให้ชัดเจน วิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการจำเป็นของนักเรียน ผู้ปกครอง เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญห ใน การช่วยเหลือนักเรียนยากจน หรือด้วยโอกาสขาดแคลนทุนทรัพย์ ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ทั้งด้านวิชาการและประสบการณ์ด้านงานอาชีพ มีทักษะกระบวนการคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เช่นกิจกรรมให้ทุนการศึกษา กิจกรรมหารายได้ระหว่างเรียน ฯลฯ หรือแก้ไขปัญหให้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ครูที่ปรึกษาหรือครูประจำ

ชั้นควรให้ความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจและเข้าถึงสภาพปัญหาของนักเรียนอย่างแท้จริง นักเรียนมีความไว้วางใจและกล้าปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ได้ มีการประสานงานกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่องเพื่อร่วมคิดร่วมแก้ไขปัญหากันอย่างจริงจังเมื่อพบนักเรียนที่มีคุณลักษณะไม่พึงประสงค์

1.5 ด้านการส่งต่อ โรงเรียนควรแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการส่งต่ออย่างชัดเจนทั้งการส่งต่อภายในและส่งต่อภายนอก มีการประชุมกับผู้เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานที่จะส่งต่อ เพื่อสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครอง นักเรียน และนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีปัญหาหรือกลุ่มเสี่ยง หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาร่วมกันได้อย่างเหมาะสม และกรณีส่งต่อภายนอกโรงเรียนหรือครูประจำชั้นควรอำนวยความสะดวกในการแก้ไขปัญหาร่วมกันกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่องเพื่อแก้ปัญหาร่วมกันอย่างเข้าใจนักเรียน มีการกำกับ ติดตาม ช่วยเหลือนักเรียน ตลอดการดำเนินกิจกรรมในการส่งต่อรวมทั้งติดตามดูแลพฤติกรรมนักเรียนร่วมกับผู้ปกครองหลังการส่งต่อ เพื่อเป็นขวัญ กำลังใจให้แก่เด็กนักเรียนจนกว่าจะแก้ไขปัญหามาได้ ตามวัตถุประสงค์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เพื่อให้การดำเนินงานพัฒนาผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนเป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ครั้งต่อไป คือ

1. ควรพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157 ให้ตรงกับสภาพปัญหา เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหามิให้นักเรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดี อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

2. ควรมีการศึกษาพัฒนาการบริหารงานอาชีพแบบบูรณาตามโครงการเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อแก้ปัญหาคาราคาเข่ง และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้กับนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมกิจการเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2561). รายงานการพัฒนาเด็กและเยาวชน ประจำปี 2561. กรุงเทพฯ: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). คู่มือครูที่ปรึกษาแบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- กาญจนา บุญเคน. สภาพและปัญหาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติศักดิ์ จุลมณฑล. (2554). การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จงจิตร สิงห์ทอง. (2558). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนศูนย์ประสานงานเขตพื้นที่การศึกษาสอยดาวเหนือ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 2. งานนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิรัฐพร จินสายใจ. (2557). ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชวน สุขเจริญ. (2553). ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอ บางละมุง จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชัยณรงค์ ลังกา. (2555). ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาและครูแนะแนว ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชุดิมา ถาวรแก้ว. (2559). การดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตนักเรียนของ สถานศึกษาในจังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4. (ปทุมธานี-สระบุรี). วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ฐานิยา งามศิริ. (2553). การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาระยอง เขต 1. งานนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ณัฐวิภา คำปันศรี. (2559). การพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2549). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพฯ: บิสซิเนสอาร์ แอนด์ดี.
- นิรุตต์ มาตย์ไทร. (2557). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษาโรงเรียน มัธยมศึกษา อำเภอตาพระยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 7. งานนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พัชรี พันธูตา. (2557). ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนในอำเภอผาขาว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 2. งานนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิมพ์ชนกมภ์ แก้วพรายตา. (2556). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ประจวบคีรีขันธ์ เขต 1. งานนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- พิมพ์พร เปรมศิริธร. การบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พูลสิน เทียมตรี. (2559). สภาพปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 27. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- เพียรฉวี เปรมดิษฐกุล. (2559). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนเมืองพัทยา 7 (บ้านหนองพังแค). งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. มินตรา ขอเชือกกลาง. (2557). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 1. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- แมนพงษ์ กิจจานนท์. (2556). การศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์และราชประชานุเคราะห์ กลุ่ม 2 สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัตนา ฤทธิ์คง. (2556). การดำเนินงานของระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนในเครือข่ายกลุ่มโรงเรียนในเครืออักษรกรุ๊ป จังหวัดชลบุรี. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เรณู ศรีสุภา. (2555). การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนบ้านค่าย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 18. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิจิตร วงเวียน. (2557). ปัญหาและแนวทางแก้ไขการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียน ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปราจีนบุรีเขต 2.งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิทยา ชุมหล่อ. (2557). ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- วิไล ทองแผ่. (2542). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. ลพบุรี สถาบันราชภัฏเทพสตรี.
- ศิริรัตน์ พักโพธิ์เย็น. (2557). ปัญหาและแนวทางพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนวัดสุทธาวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมพงษ์ มนะอ. (2554). ปัญหาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนระดับ ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 3. สารนิพนธ์ ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- สมศักดิ์ วรรณศิริ. การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับช่วงชั้นที่ 3-4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สันติสุข สันติศาสนสุข. (2552). องค์ความรู้เรื่องระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. วารสารวิชาการ, 12 (1), 86.
- สุวรรีย์ ศิริโกคาภิรมย์. (2546). การวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). ลพบุรี:ฝ่ายเอกสารการพิมพ์ สถาบันราชภัฏเทพสตรี.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สุภาพ อัยยะ. (2552). สภาพและปัญหาการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- สุจิตรา ช่วงโชติ. (2556). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนระยองปัญญานุกูล สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2547). การดูแลระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- _____. (2562). คู่มือการคัดเลือกสถานศึกษาและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อรับรางวัลระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนประจำปี 2562. เอกสารประกอบการคัดเลือกสถานศึกษาและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อรับรางวัลระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน : หลักการ แนวคิดและทิศทางในการดำเนินงาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- โอปอ ยังเหลือ. (2558). ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนชุมชนวัด ตะเคียนงาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อำนาจ ศิลสังวร. (2554). การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านทับสงฆ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต 2. งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต มหาวิทยาลัยบูรพา.

แบบประเมินบทความ/งานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ชื่อบทความ (ภาษาไทย) : สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการดูแลนักเรียนระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดจวงโก มิตรภาพที่ 157

(ภาษาอังกฤษ) : Conditions of Problems And Approaches for Implementing the Student Assistance Scheme at Chumchon Wadjongko Mittaphap Tee 157School.

หัวข้อการพิจารณา

หัวข้อ	คะแนนประเมิน					ข้อแก้ไข / ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1. บทคัดย่อ				√		ค่อนข้างยาวเกินไป ควรปรับให้กระชับมากขึ้น
2. Abstract				√		ปรับตามบทคัดย่อภาษาไทย
3. บทนำ				√		
4. วัตถุประสงค์การวิจัย/การศึกษา					√	
5. วิธีการวิจัย/วิธีการศึกษา				√		
6. ผลการวิจัย/ผลการศึกษา				√		ในวัตถุประสงค์ข้อที่ ๓ ผู้วิจัยต้องการแนวทางและข้อเสนอแนะในทุกกลุ่มตัวอย่าง แต่ตอนเสนอผลการวิจัยไม่พบทุกกลุ่ม
7. สรุปผลการวิจัย/สรุปผลการศึกษา			√			หัวข้อนี้ไม่พบว่าผู้วิจัยเสนอแยกออกมา ผู้ประเมินขอประเมินรวมกันไป
8. อภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ				√		
9. เอกสารอ้างอิง				√		
10. ความใหม่และคุณค่าทางวิชาการ			√			เป็นบทความที่ไม่ทันสมัย และโดยภาพรวมเป็นบทความที่ยาวเกินไป ยังไม่เหมาะสมในการลงตีพิมพ์ ควรปรับให้กระชับและสั้นกว่านี้

(อาจมีเอกสารแนบหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม – ถ้ามี)